

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

L 398

Wydanie polskie

Legislacja

Rocznik 64

11 listopada 2021

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1947 z dnia 10 listopada 2021 r. w sprawie definicji terytorium geograficznego państw członkowskich do celów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych oraz uchylające decyzję Komisji 91/450/EWG, Euratom i rozporządzenie Komisji (WE) nr 109/2005 ⁽¹⁾ 1
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1948 z dnia 10 listopada 2021 r. w sprawie traktowania zwrotów podatku VAT osobom niebędącym podatnikami oraz podatnikom z tytułu ich działalności zwolnionej z opodatkowania, do celów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych (rozporządzenie DNB) oraz uchylające decyzję Komisji 1999/622/WE, Euratom i rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 116/2005 ⁽¹⁾ 4
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2021/1949 z dnia 10 listopada 2021 r. w sprawie zasad szacowania usług mieszkaniowych do celów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych (rozporządzenie DNB) oraz uchylające decyzję Komisji 95/309/WE, Euratom i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1722/2005 ⁽¹⁾ 6
- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1950 z dnia 10 listopada 2021 r. zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE w odniesieniu do progów dotyczących zamówień na dostawy, usługi i roboty budowlane ⁽¹⁾ 19
- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1951 z dnia 10 listopada 2021 r. zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE w odniesieniu do progów dotyczących koncesji ⁽¹⁾ 21

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1952 z dnia 10 listopada 2021 r. zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE w odniesieniu do progów dotyczących zamówień publicznych na dostawy, usługi i roboty budowlane oraz konkursów ⁽¹⁾	23
★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/1953 z dnia 10 listopada 2021 r. zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE w odniesieniu do progów dotyczących zamówień na dostawy, usługi i roboty budowlane oraz konkursów ⁽¹⁾	25

DECYZJE

★ Decyzja Rady (UE) 2021/1954 z dnia 9 listopada 2021 r. w sprawie mianowania członka Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zaproponowanego przez Królestwo Belgii	27
★ Decyzja Rady (UE) 2021/1955 z dnia 9 listopada 2021 r. w sprawie mianowania członka Komitetu Regionów, zaproponowanego przez Republikę Austrii	28

Sprostowania

★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2144 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów dotyczących homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, komponentów i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, w odniesieniu do ich ogólnego bezpieczeństwa oraz ochrony osób znajdujących się w pojeździe i niechronionych uczestników ruchu drogowego, zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/858 oraz uchylającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 78/2009, (WE) nr 79/2009 i (WE) nr 661/2009 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 631/2009, (UE) nr 406/2010, (UE) nr 672/2010, (UE) nr 1003/2010, (UE) nr 1005/2010, (UE) nr 1008/2010, (UE) nr 1009/2010, (UE) nr 19/2011, (UE) nr 109/2011, (UE) nr 458/2011, (UE) nr 65/2012, (UE) nr 130/2012, (UE) nr 347/2012, (UE) nr 351/2012, (UE) nr 1230/2012 i (UE) 2015/166 (Dz.U. L 325 z 16.12.2019)	29
★ Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 150 z 7.6.2019)	39
★ Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/955 z dnia 27 maja 2021 r. ustanawiającego wykonawcze standardy techniczne do celów stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1156 w odniesieniu do formularzy, szablonów, procedur i rozwiązań technicznych na potrzeby publikowania i przekazywania informacji na temat przepisów regulujących wprowadzanie do obrotu, opłat i prowizji oraz określającego informacje, które należy przekazywać do celów utworzenia i prowadzenia centralnej bazy danych dotyczącej transgranicznego wprowadzania AFI i UCITS do obrotu, a także formularze, szablony i procedury na potrzeby przekazywania takich informacji (Dz.U. L 211 z 15.6.2021)	56
★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) 2021/1372 z dnia 17 sierpnia 2021 r. zmieniającego załącznik IV do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 w odniesieniu do zakazu karmienia zwierząt gospodarskich innych niż przeżuwacze, innych niż zwierzęta futerkowe, białkiem pochodzącym od zwierząt (Dz.U. L 295 z 18.8.2021)	58

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2021/1947

z dnia 10 listopada 2021 r.

w sprawie definicji terytorium geograficznego państw członkowskich do celów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych oraz uchylające decyzję Komisji 91/450/EWG, Euratom i rozporządzenie Komisji (WE) nr 109/2005

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych oraz uchylające dyrektywę Rady 89/130/EWG, Euratom i rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1287/2003 (rozporządzenie DNB) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Definicja terytorium geograficznego jest jedną z kwestii określonych w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2020/2147 ⁽²⁾ w sprawie wykazu kwestii mających na celu zapewnienie wiarygodności, wyczerpującego charakteru i porównywalności danych dotyczących dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych („DNB”), które należy uwzględnić w każdym cyklu weryfikacji.
- (2) Aby dane dotyczące DNB były wiarygodne, wyczerpujące i porównywalne, należy doprecyzować definicję terytorium geograficznego państw członkowskich.
- (3) Agregaty DNB i ich składniki powinny być porównywalne we wszystkich państwach członkowskich i powinny być zgodne z odpowiednimi definicjami i zasadami rachunkowości europejskiego systemu rachunków 2010 („ESA 2010” ⁽³⁾).

⁽¹⁾ Dz.U. L 91 z 29.3.2019, s. 19.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/2147 z dnia 8 października 2020 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 przez określenie wykazu zagadnień, które należy uwzględnić w każdym cyklu weryfikacji (Dz.U. L 428 z 18.12.2020, s. 9).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174 z 26.6.2013, s. 1).

- (4) Należy zatem uchylić decyzję Komisji 91/450/EWG, Euratom ⁽⁴⁾ i rozporządzenie Komisji (WE) nr 109/2005 ⁽⁵⁾.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Systemu Statystycznego, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2019/516,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do celów rozporządzenia (UE) 2019/516 pojęcie „terytorium ekonomiczne” otrzymuje znaczenie przypisane mu w pkt 2.05 i 2.06 rozdziału 2 załącznika A do rozporządzenia (UE) nr 549/2013, a pojęcie „terytorium geograficzne” zastosowane w tych punktach rozumie się jako obejmujące terytoria państw członkowskich określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Decyzja 91/450/EWG, Euratom i rozporządzenie (WE) nr 109/2005 tracą moc.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 listopada 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 91/450/EWG, Euratom z dnia 26 lipca 1991 r. określająca terytorium Państw Członkowskich w celu wykonania art. 1 dyrektywy Rady 89/130/EWG, Euratom w sprawie harmonizacji obliczania produktu narodowego brutto w cenach rynkowych (Dz.U. L 240 z 29.8.1991, s. 36).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 109/2005 z dnia 24 stycznia 2005 r. w sprawie definicji terytorium gospodarczego Państw Członkowskich do celów rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1287/2003 w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych (Dz.U. L 21 z 25.1.2005, s. 3).

ZAŁĄCZNIK

Terytorium państw członkowskich:

- terytorium Królestwa Belgii,
 - terytorium Republiki Bułgarii,
 - terytorium Republiki Czeskiej,
 - terytorium Królestwa Danii z wyjątkiem Wysp Owczych i Grenlandii,
 - terytorium Republiki Federalnej Niemiec,
 - terytorium Republiki Estońskiej,
 - terytorium Irlandii.
 - terytorium Republiki Greckiej,
 - terytorium Królestwa Hiszpanii,
 - terytorium Republiki Francuskiej z wyłączeniem krajów i terytoriów zamorskich, nad którymi Republika Francuska sprawuje zwierzchnictwo, określonych w załączniku II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - terytorium Republiki Chorwacji,
 - terytorium Republiki Włoskiej,
 - terytorium Republiki Cypryjskiej,
 - terytorium Republiki Łotewskiej,
 - terytorium Węgier,
 - terytorium Republiki Litewskiej,
 - terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga,
 - terytorium Republiki Malty,
 - terytorium Królestwa Niderlandów z wyłączeniem krajów i terytoriów zamorskich, nad którymi Królestwo Niderlandów sprawuje zwierzchnictwo, określonych w załączniku II do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - terytorium Republiki Austrii,
 - terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
 - terytorium Republiki Portugalskiej,
 - terytorium Rumunii.
 - terytorium Republiki Słowenii,
 - terytorium Republiki Słowackiej,
 - terytorium Republiki Finlandii,
 - terytorium Królestwa Szwecji.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2021/1948**z dnia 10 listopada 2021 r.**

w sprawie traktowania zwrotów podatku VAT osobom niebędącym podatnikami oraz podatnikom z tytułu ich działalności zwolnionej z opodatkowania, do celów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych (rozporządzenie DNB) oraz uchylające decyzję Komisji 1999/622/WE, Euratom i rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 116/2005

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych oraz uchylające dyrektywę Rady 89/130/EWG, Euratom i rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1287/2003 (rozporządzenie DNB) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Traktowanie zwrotów VAT jest jedną z kwestii określonych w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2020/2147 ⁽²⁾ określającym wykaz kwestii mających na celu zapewnienie wiarygodności, wyczerpującego charakteru i porównywalności danych dotyczących dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych („DNB”), które należy uwzględnić w każdym cyklu weryfikacji.
- (2) Aby dane dotyczące DNB były wiarygodne, wyczerpujące i porównywalne, należy doprecyzować definicję traktowania zwrotów VAT osobom niebędącym podatnikami i podatnikom z tytułu ich działalności zwolnionej z opodatkowania.
- (3) Agregaty DNB i ich składniki powinny być porównywalne we wszystkich państwach członkowskich i powinny być zgodne z odpowiednimi definicjami i zasadami rachunkowości europejskiego systemu rachunków 2010 („ESA 2010”) ⁽³⁾.
- (4) Należy zatem uchylić decyzję Komisji 1999/622/WE, Euratom ⁽⁴⁾ i rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 116/2005 ⁽⁵⁾.
- (5) W dyrektywie Rady 2006/112/WE ⁽⁶⁾ użyto pojęć „podatnik”, „osoba niebędąca podatnikiem” i „działalność zwolniona”, które powinny być również wykorzystane do celów niniejszego aktu.
- (6) ESA 2010 nie precyzuje sposobu traktowania zwrotów podatku VAT osobom niebędącym podatnikami i podatnikom z tytułu ich działalności zwolnionej z opodatkowania.
- (7) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Systemu Statystycznego, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2019/516,

⁽¹⁾ Dz.U. L 91 z 29.3.2019, s. 19.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/2147 z dnia 8 października 2020 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 przez określenie wykazu zagadnień, które należy uwzględnić w każdym cyklu weryfikacji (Dz.U. L 428 z 18.12.2020, s. 9).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174 z 26.6.2013, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 1999/622/WE, Euratom z dnia 8 września 1999 r. w sprawie traktowania zwrotów podatku VAT jednostkom niepodlegającym opodatkowaniu i jednostkom podlegającym opodatkowaniu na ich działalność zwolnioną z opodatkowania, do celów wykonania dyrektywy Rady 89/130/EWG w sprawie harmonizacji obliczania produktu narodowego brutto w cenach rynkowych (Dz.U. L 245 z 17.9.1999, s. 51).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 116/2005 z dnia 26 stycznia 2005 r. w sprawie traktowania zwrotów podatku VAT osobom niepodlegającym opodatkowaniu i osobom podlegającym opodatkowaniu na ich działalność zwolnioną z opodatkowania, do celów rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1287/2003 w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych (Dz.U. L 24 z 27.1.2005, s. 6).

⁽⁶⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Przy tworzeniu agregatów rachunków narodowych do celów rozporządzenia (UE) 2019/516 zwroty podatku VAT zapłaconego przy zakupie, dokonywane na rzecz osób niebędących podatnikami lub na rzecz podatników z tytułu ich działalności zwolnionej z opodatkowania, traktuje się w ESA 2010 jako pozostałe transfery bieżące (D.7) lub transfery kapitałowe (D.9), a nie jako VAT podlegający odliczeniu.
2. Dla celów ust. 1 pojęcie „podatnik” ma znaczenie nadane mu w art. 9–13 dyrektywy 2006/112/WE, a pojęcie „działalność zwolniona z opodatkowania” rozumie się jako działalność wyszczególnioną w art. 132–137 tej dyrektywy.

Artykuł 2

Decyzja 1999/622/WE, Euratom i rozporządzenie (WE, Euratom) nr 116/2005 tracą moc.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 listopada 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2021/1949**z dnia 10 listopada 2021 r.****w sprawie zasad szacowania usług mieszkaniowych do celów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych (rozporządzenie DNB) oraz uchylające decyzję Komisji 95/309/WE, Euratom i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1722/2005****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 z dnia 19 marca 2019 r. w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych oraz uchylające dyrektywę Rady 89/130/EWG, Euratom i rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1287/2003 (rozporządzenie DNB) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zasady szacowania usług mieszkaniowych są jedną z kwestii określonych w rozporządzeniu delegowanym Komisji (UE) 2020/2147 ⁽²⁾ określającym wykaz zagadnień mających na celu zapewnienie wiarygodności, wyczerpującego charakteru i porównywalności danych dotyczących dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych („DNB”), które należy uwzględnić w każdym cyklu weryfikacji.
- (2) Aby dane dotyczące DNB były wiarygodne, wyczerpujące i porównywalne, należy doprecyzować zasady szacowania usług mieszkaniowych.
- (3) Agregaty DNB i ich składniki powinny być porównywalne między państwami członkowskimi i powinny być zgodne z odpowiednimi definicjami i zasadami rachunkowości europejskiego systemu rachunków 2010 („ESA 2010”) ⁽³⁾.
- (4) Należy zatem uchylić decyzję Komisji 95/309/WE, Euratom ⁽⁴⁾ i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1722/2005 ⁽⁵⁾.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Europejskiego Systemu Statystycznego, o którym mowa w art. 8 rozporządzenia (UE) 2019/516,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do celów rozporządzenia (UE) 2019/516 stosuje się zasady szacowania usług mieszkaniowych określone w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 91 z 29.3.2019, s. 19.⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/2147 z dnia 8 października 2020 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/516 przez określenie wykazu zagadnień, które należy uwzględnić w każdym cyklu weryfikacji (Dz.U. L 428 z 18.12.2020, s. 9).⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 549/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie europejskiego systemu rachunków narodowych i regionalnych w Unii Europejskiej (Dz.U. L 174 z 26.6.2013, s. 1).⁽⁴⁾ Decyzja Komisji 95/309/WE, Euratom z dnia 18 lipca 1995 r. określająca zasady szacowania usług mieszkaniowych do celów wykonania art. 1 dyrektywy Rady nr 89/130/EWG, Euratom w sprawie harmonizacji obliczania produktu narodowego brutto w cenach rynkowych (Dz.U. L 186 z 5.8.1995, s. 59).⁽⁵⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1722/2005 z dnia 20 października 2005 r. w sprawie zasad szacowania usług mieszkaniowych do celów rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1287/2003 w sprawie harmonizacji dochodu narodowego brutto w cenach rynkowych (Dz.U. L 276 z 21.10.2005, s. 5).

Artykuł 2

1. W celu zestawienia danych o produkcji usług mieszkaniowych państwa członkowskie stosują metodę stratyfikacji w oparciu o rzeczywiste czynsze w celu zestawienia danych o produkcji usług mieszkaniowych.

Państwa członkowskie stosują analizy tabelaryczne lub techniki statystyczne do wyprowadzenia istotnych kryteriów stratyfikacji.

2. W celu zestawienia danych o czynszach kalkulacyjnych państwa członkowskie wykorzystują rzeczywiste czynsze płacone za prawo do korzystania z nieumeblowanego lokalu mieszkalnego według umów związanych z lokalami mieszkalnymi będącymi własnością prywatną.

Wykorzystane mogą być również czynsze za umeblowane lokale mieszkalne, jeżeli zostaną pomniejszone o koszty korzystania z umeblowania.

Państwa członkowskie o małym prywatnym sektorze wynajmu mogą w celu poszerzenia podstawy dla czynszów kalkulacyjnych wyjątkowo korzystać z odpowiednio zwiększonych czynszów publicznych.

Artykuł 3

W wyjątkowych i odpowiednio uzasadnionych przypadkach państwa członkowskie mogą stosować inne obiektywne metody, jak na przykład metodę kosztów użytkowania.

Uzasadnienie nie jest wymagane, gdy stosowana jest metoda kosztów użytkowania w zestawieniu danych produkcji usług mieszkaniowych w odniesieniu do lokali mieszkalnych zamieszkałych przez właścicieli, o ile spełnione są następujące warunki:

- a) lokale mieszkalne wynajmowane od właścicieli prywatnych muszą stanowić mniej niż 10 % zasobu usług mieszkaniowych; oraz
- b) jeżeli spełniony jest warunek a), a udział mieszkań wynajmowanych ogółem – rynkowych i nierynkowych – w łącznych zasobach mieszkaniowych przekracza 10 %, różnica między czynszami rynkowymi a innymi opłaconymi czynszami musi przekraczać trzykrotność.

Artykuł 4

Państwa członkowskie, stosując podejście roku bazowego, dokonują ekstrapolacji wielkości otrzymanej dla danego roku bazowego, przy zastosowaniu odpowiednich wskaźników ilościowych, cenowych i jakościowych.

Artykuł 5

W odniesieniu do usług mieszkaniowych państwa członkowskie stosują szczegółowe zasady określone w załączniku w celu oszacowania produktu globalnego, zużycia pośredniego i transakcji z zagranicą.

Artykuł 6

Decyzja 95/309/WE, Euratom i rozporządzenie (WE) nr 1722/2005 tracą moc.

Artykuł 7

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 listopada 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK

Zasady, które mają być stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do usług mieszkaniowych przy szacowaniu produkcji globalnej, zużycia pośredniego i transakcji z zagranicą**1. PRODUKCJA USŁUG MIESZKANIOWYCH****1.1. Metoda podstawowa**

W rachunkach narodowych przyjmuje się, że produkcja usług mieszkaniowych obejmuje nie tylko usługi świadczone w formie wynajmu lokali mieszkalnych, ale także w formie lokali mieszkalnych zamieszkałych przez właścicieli. W odniesieniu do wyceny produkcji usług mieszkaniowych europejski system rachunków narodowych i regionalnych ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 549/2013 (ESA 2010) przewiduje w pkt 3.75 załącznika A, że „[p]rodukcja globalna usług na własne cele finalne właścicieli mieszkań jest wyceniana według szacowanej wartości czynszu ⁽¹⁾, który musiałby zapłacić najemca podobnego mieszkania uwzględniając zarówno takie czynniki jak lokalizacja, udogodnienia związane z sąsiedztwem itd., jak też wielkość i jakość samego mieszkania”. W zasadzie istnieje kilka metod, aby oszacować wartość usług produkowanych przez lokale mieszkalne zamieszkałe przez właścicieli:

- metoda stratyfikacji, oparta na czynszach rzeczywistych, łącząca informacje z całości zasobów mieszkaniowych w podziale na różne warstwy z informacją na temat rzeczywistych czynszów płaconych w każdej warstwie,
- metoda kosztów użytkowania, w której wykonuje się oddzielne oszacowania zużycia pośredniego, zużycia środków trwałych, innych podatków pomniejszonych o subsydia do produkcji oraz nadwyżki operacyjnej netto. Produkcja usług mieszkaniowych jest sumą tych komponentów,
- metoda samooszacowania, według której właściciele zamieszkujący lokale mieszkalne są proszeni o oszacowanie potencjalnego czynszu za posiadaną własność,
- metoda oceny administracyjnej, według której czynsz potencjalny jest określany przez stronę trzecią, np. przez organy podatkowe.

Metoda stratyfikacji oparta na czynszach rzeczywistych jest metodą preferowaną. Metoda ta może być również stosowana, aby oszacować wartość wszystkich czynszów rzeczywistych na podstawie próby czynszów rzeczywistych oraz aby oszacować wartość usług mieszkaniowych na podstawie lokali mieszkaniowych wynajmowanych za czynsz zerowy lub niski (szczegóły w pkt 1.4.1).

Metodę kosztów użytkowania należy stosować jedynie pod pewnymi warunkami i tylko w odniesieniu do warstw zasobów mieszkaniowych, w których brakuje danych z czynszów rzeczywistych lub są one statystycznie niewiarygodne.

Metody samooszacowania nie należy stosować ze względu na szeroki subiektywny wpływ na szacowane dane, który prowadzi do znacznych niepewności w wynikach.

Metoda oceny administracyjnej, szczególnie gdy jest powiązana z podatkami, może prowadzić do zniekształconych wyników. Czasami jednak wyniki otrzymane obiektywnymi metodami oceny mogą być dostępne dla niektórych warstw. Dopuszcza się wykorzystanie wyników, kiedy obiektywność metody i porównywalność wyników może zostać wykazana.

Metoda stratyfikacji wykorzystuje informacje dotyczące rzeczywistych czynszów w lokalach mieszkalnych wynajmowanych, aby na tej podstawie otrzymać szacunki wartości czynszowej zasobów mieszkaniowych. Można to traktować jako „ubruttowanie” w oparciu o metodę ilościowo-cenową. Stratyfikacja zasobów mieszkaniowych jest niezbędna do uzyskania wiarygodnych szacunków i uwzględnienia w sposób właściwy względnych różnic ceny. Następnie średni rzeczywisty czynsz dla warstwy jest stosowany w odniesieniu do lokali mieszkalnych w tej danej warstwie. Jeżeli dostępne informacje pochodzą z badań próby, ubruttowanie dotyczy zarówno lokali mieszkalnych wynajmowanych, jak i lokali mieszkalnych zamieszkałych przez właścicieli. Szczegółowa procedura ustalania czynszu dla poszczególnych warstw przeprowadzana jest zwykle dla roku bazowego, a następnie podlega ekstrapolacji na kolejny rok bieżący.

Czynsz, który należy stosować do lokali mieszkalnych zamieszkiwanych przez właścicieli w metodzie stratyfikacji jest definiowany jako czynsz na rynku prywatnym należny z tytułu prawa do korzystania z nieumeblowanego lokalu mieszkalnego. W celu określenia czynszów kalkulacyjnych należy wykorzystywać czynsze za lokale mieszkalne nieumeblowane ze wszystkich prywatnych umów rynkowych. Należy wliczyć prywatne czynsze rynkowe, pozostające na niskim poziomie z powodu przepisów prawnych.

⁽¹⁾ Dla celów spójności z ESA 2010 termin „czynsz” stosowany jest w całym niniejszym tekście.

Jeżeli źródłem informacji jest najemca, niezbędne może być dokonanie korekty odnotowanej wartości czynszu przez dodanie wszelkich dodatków, które wypłacane są bezpośrednio właścicielowi. Jeżeli wielkość próby odnotowanych czynszów, zgodnie z tym, co określono powyżej, nie jest odpowiednio duża, do celów kalkulacyjnych można również wykorzystać odnotowane czynsze za lokale mieszkalne umeblowane, pod warunkiem że będą skorygowane o element obejmujący umeblowanie. W wyjątkowych przypadkach można wykorzystać powiększone czynsze za lokale mieszkalne będące własnością publiczną. Nie należy wykorzystywać niskich czynszów za lokale mieszkalne wynajmowane członkom rodziny lub pracownikom (szczegóły w części 1.2.3 oraz 1.4.1)

Metoda stratyfikacji może również być stosowana w celu ubruttowienia do wszystkich lokali mieszkalnych wynajmowanych. Średni czynsz do celów kalkulacji, jak opisano powyżej, może nie być odpowiedni dla niektórych segmentów rynku wynajmu mieszkań. Dla przykładu, pomniejszone czynsze za lokale mieszkalne umeblowane lub powiększone czynsze publiczne mogą być nieodpowiednie dla odpowiadających im rzeczywistych lokali mieszkalnych wynajmowanych. W szczególności w przypadku lokali mieszkalnych faktycznie wynajmowanych koszty umeblowania stanowią w rzeczywistości część czynszu i w obliczeniach dotyczących produkcji globalnej należy je uwzględnić. Oddzielne warstwy dla faktycznie wynajętych lokali mieszkalnych umeblowanych lub lokali mieszkalnych socjalnych w połączeniu z odpowiednim średnim czynszem mogą stanowić rozwiązanie dla tego problemu.

Czynsz nie powinien zasadniczo zawierać opłat za ogrzewanie, wodę bieżącą, elektryczność itp. Kiedy źródła danych nie pozwalają na to, należy zapewnić spójność między czynszami a zużyciem pośrednim (szczegóły w części 2).

Kiedy dla niektórych warstw składających się z lokali mieszkalnych zamieszkanymi przez właścicieli brakuje reprezentatywnego czynszu rzeczywistego, rozwiązaniem jest w większości przypadków zastosowanie technik ekstrapolacji lub regresji.

Alternatywą dla standardowej metody stratyfikacji, opierającej się na średnich czynszach podlegających ekstrapolacji w podziale na warstwy, jest wykorzystanie hedonicznych metod regresji. Pokróćce metody te wykorzystują dane z próby dla wynajętych lokali mieszkalnych, aby określić cenę każdej cechy lokalu mieszkalnego (wielkość, lokalizacja, obecność balkonu itp.). Wynik otrzymuje się poprzez pomnożenie każdej cechy z (próby reprezentatywnej) zasobu lokali mieszkalnych z hedoniczną ceną tej cechy. Metody regresji pozwalają na uwzględnienie zwiększonej liczby zmiennych i mogą być szczególnie efektywne, kiedy w niektórych warstwach brakuje niektórych odnotowanych czynszów.

Oczywiście nie rozwiązuje to problemu sytuacji skrajnej, gdy wszystkie lokale mieszkalne są zamieszkałe przez właścicieli lub gdy brakuje rozwiniętego rynku czynszów. W takim przypadku jako ocenę obiektywną należy zastosować metodę kosztu użytkowania. Metodę kosztów użytkowania należy stosować wyłącznie do lokali mieszkalnych zamieszkanymi przez właścicieli.

Szczegóły metody kosztów użytkowania

Metodę kosztów użytkowania należy stosować wyłącznie wtedy, gdy metoda stratyfikacji, oparta na czynszach rzeczywistych, nie może być zastosowana ponieważ rynek czynszów jest niereprezentatywny.

Zwyczajowo uznaje się, że ma to miejsce, jeśli spełnione są następujące warunki: 1) miara wielkości (liczba lub powierzchnia w metrach kwadratowych) lokali mieszkalnych wynajmowanych prywatnie stanowi mniej niż 10 % całkowitej miary wielkości (liczby lub powierzchni) lokali mieszkalnych oraz 2) jeżeli spełniony jest warunek 1), a udział ogółu wynajmowanych lokali mieszkalnych – rynkowych i nierynkowych – w łącznych zasobach mieszkaniowych przekracza 10 %, różnica między czynszami rynkowymi a innymi opłaconymi czynszami przekracza trzykrotność. Nawet jeżeli oba warunki są spełnione, państwo członkowskie może nadal wybrać metodę stratyfikacji, o ile jej wyniki są wystarczającej jakości. Jeżeli warunki nie są spełnione, należy stosować metodę stratyfikacji, chyba że można wykazać, że nie są dostępne reprezentatywne czynsze rynkowe dla znacznej części zasobów mieszkaniowych oraz że metoda kosztów użytkowania daje bardziej porównywalne wyniki. W uzasadnionych przypadkach metodę kosztów użytkowania można stosować w odniesieniu do całości lub części zasobów mieszkaniowych. Przy podejmowaniu decyzji o podziale zasobów mieszkaniowych na części, w odniesieniu do których stosuje się metodę kosztów użytkowania lub metodę stratyfikacji, należy również wziąć pod uwagę takie czynniki jak ograniczenia danych i sytuacja specyficzna dla danego kraju.

Zgodnie z metodą kosztów użytkowania, produkcja usług mieszkaniowych jest sumą zużycia pośredniego, zużycia trwałych środków, innych podatków pomniejszonych o subsydia do produkcji oraz nadwyżki operacyjnej netto. W stosunku do lokali mieszkalnych zamieszkanymi przez właścicieli, nie zapisuje się pracy wykonywanej przez właścicieli⁽²⁾. Doświadczenie pokazuje, że zużycie środków trwałych i nadwyżka operacyjna netto są najważniejszymi pozycjami, każda z nich reprezentuje 30–40 % produkcji.

⁽²⁾ Jest to koncepcyjnie możliwe, że właściciele zamieszkujący mieszkania, indywidualnie lub kolektywnie, zatrudniają gospodarzy bez włączenia w to innej jednostki statystycznej jak spółdzielnia mieszkaniowa lub przedsiębiorstwa świadczące usługi zarządzania. Kiedy taka sytuacja ma miejsce, produkcja zgodnie z metodą kosztów użytkowania powinna zawierać dodatek na rekompensatę dla pracowników.

Zużycie środków trwałych należy wyliczyć na podstawie metody ciągłej inwentaryzacji (PIM) lub inną zatwierdzoną metodą. Należy udostępnić oddzielne szacunki dla budynków mieszkalnych zamieszkałych przez właścicieli.

Nadwyżkę operacyjną netto należy mierzyć przez zastosowanie stałej rzeczywistej rocznej stopy zwrotu w wysokości 2,5 % do wartości netto zasobu lokali mieszkalnych zamieszkałych przez właścicieli w aktualnej cenie (koszty odtworzenia). Rzeczywista stopa zwrotu w wysokości 2,5 % jest zastosowana względem wartości zasobów w cenie aktualnej, ponieważ wzrost wartości aktualnej lokali mieszkalnych jest już uwzględniony w PIM. Taką samą stopę zwrotu należy zastosować do wartości gruntów w cenach bieżących, na których zlokalizowane są lokale mieszkalne zamieszkałe przez właścicieli.

Wartość gruntów w cenach bieżących może być trudna do odnotowania w trybie rocznym. Stosunek wartości gruntów do wartości budynków w różnych warstwach można wyliczyć na podstawie analizy elementów składowych kosztu nowych domów i powiązanych gruntów.

Zasada nr 1:

Do zestawienia danych o produkcji usług mieszkaniowych państwa członkowskie stosują metodę stratyfikacji opartą o rzeczywiste czynsze albo w drodze bezpośredniej ekstrapolacji, albo za pomocą regresji ekonometrycznej. W odniesieniu do lokali mieszkalnych zamieszkałych przez właścicieli oznacza to wykorzystanie rzeczywistych czynszów za podobne wynajmowane lokale mieszkalne. W uzasadnionych i wyjątkowych przypadkach, gdy brakuje danych na temat rzeczywistych czynszów lub gdy są one statystycznie niewiarygodne, można zastosować inne obiektywne metody, jak metodę kosztów użytkowania. Nie wymaga się dodatkowego uzasadnienia w celu obliczenia produkcji globalnej usług na własne cele finalne właścicieli lokali mieszkalnych za pomocą metody kosztu użytkowania, o ile spełnione są dwa warunki: 1) lokale mieszkalne wynajmowane prywatnie stanowią mniej niż 10 % zasobów mieszkaniowych oraz 2) jeżeli spełniony jest warunek 1), a udział ogółu wynajmowanych lokali mieszkalnych – rynkowych i nierynkowych – w łącznych zasobach mieszkaniowych przekracza 10 %, różnica między czynszami rynkowymi a innymi opłaconymi czynszami przekracza trzykrotność.

1.2. Stratyfikacja zasobów mieszkaniowych

1.2.1. Czynniki wpływające na poziom czynszów

Pierwszy zestaw zmiennych określających poziom rzeczywistych czynszów dotyczy cech lokali mieszkalnych i budynków. Przede wszystkim ważna będzie zarówno wielkość powierzchni lokalu mieszkalnego, jak i ilość pomieszczeń. Im większe mieszkanie, tym wyższy będzie czynsz. Równocześnie, czynsz w przeliczeniu na jeden metr kwadratowy ma tendencję do obniżania się wraz ze wzrostem wielkości lokalu mieszkalnego. Jednakże dla niektórych kategorii lokali mieszkalnych (np. lokale mieszkalne w stolicach) może istnieć funkcja w kształcie litery U między ceną za metr kwadratowy a wielkością lokalu mieszkalnego. Kolejnym istotnym czynnikiem są udogodnienia w lokalu mieszkaniowym. Może to obejmować takie zmienne jak: łazienka, balkon/taras, specjalne wykładziny ścienne lub podłogowe, kominek, centralne ogrzewanie, klimatyzacja, specjalne metody oszklenia i inne środki izolacji cieplnej lub wyciszającej; istotny jest także rozkład mieszkania. W odniesieniu do budynku mogą mieć znaczenie niektóre udogodnienia, takie jak garaż, winda, basen, ogród (na dachu) czy nawet położenie lokalu mieszkalnego w budynku. Ponadto na wielkość czynszu może mieć również wpływ rodzaj budynku (dom wolnostojący, bliźniak, mieszkanie), styl architektoniczny, wiek budynku lub liczba lokali mieszkalnych.

Drugi zestaw zmiennych dotyczy cech okolicy. Znanym czynnikiem jest różnica czynszu za porównywalne lokale mieszkalne położone w mieście i z dala od miasta. Odległość od centrum gospodarczego i ukształtowanie powierzchni (równina, teren górski) to także czynniki, których nie można pominąć. Ponadto czynniki dotyczące bezpośredniego sąsiedztwa, takie jak widok, otaczające tereny zieleni, połączenia komunikacyjne i dojazd, sklepy, szkoły oraz opinia na temat dzielnicy i bezpieczeństwo, mają także wpływ na poziom rzeczywistych czynszów.

Kolejny zestaw zmiennych można w skrócie określić jako czynniki społeczno-gospodarcze. Na przykład w większości państw członkowskich na poziom czynszów wpływ mają przepisy prawne, takie jak ograniczenia wysokości czynszów lub subsydia. Następnie, wpływ na poziom czynszów może mieć okres umowy najmu, rodzaj umowy (na czas określony lub na czas nieokreślony), liczba mieszkańców w lokalu mieszkaniowym (wspólne użytkowanie lokalu mieszkalnego przez kilka osób), rodzaj właściciela (publiczny, spółdzielnia mieszkaniowa, prywatny, pracodawca), polityka czynszowa właściciela.

Jest oczywiste, że wiele innych dodatkowych zmiennych może wywierać wpływ na wysokość czynszów. Jednakże zbieranie wszystkich wyżej wymienionych czynników może prowadzić do przeciążenia kwestionariuszy. Dlatego też można rozważyć zastosowanie do celów stratyfikacji wartości kapitałowych. Powodem, dla którego warto odwołać się do wartości kapitałowej, jest to, że odzwierciedla ona wszystkie istotne cechy lokalu mieszkalnego. Wartość kapitałowa może być zatem uznana jako domniemany czynnik stratyfikacji. Wykorzystanie stosunku wartości kapitałowej do rzeczywistego czynszu może być uznane za wykonalną metodę, w szczególności w tych państwach członkowskich, w których wynajmowane lokale mieszkalne stanowią niewielką część zasobów mieszkaniowych. Jeżeli ten stosunek jest stabilny, taka metoda umożliwia określenie wartości czynszu dla tych lokali mieszkalnych, które pojawiają się wyłącznie w sektorze lokali mieszkalnych zamieszkałych przez właścicieli. Dodatkowo zastosowanie wartości kapitałowej nie wyklucza wykorzystania „fizycznych” kryteriów stratyfikacji;

możliwe jest ich połączenie. W tej sytuacji przyjmuje się, że wartości kapitałowe odzwierciedlają brakujące „fizyczne” kryteria stratyfikacji. W każdym przypadku, aby można było wykorzystać wartość kapitałową do obliczania czynszu, musi się ona opierać na obiektywnej ocenie dokonanej dla aktualnego roku referencyjnego.

W praktyce w poszczególnych państwach członkowskich stratyfikacje różnią się od siebie pod względem zarówno liczby warstw, jak i dokładnych kryteriów używanych do ich zdefiniowania. Chociaż na pierwszy rzut oka może to powodować pewne zaniepokojenie, należy podkreślić, że niektóre podstawowe kryteria, takie jak wielkość i (geograficzna) lokalizacja lokalu mieszkalnego, stosowane są niemal wszędzie. Ponadto trafność wyboru innych cech będzie różniła się między poszczególnymi państwami członkowskimi i one same są w stanie najlepiej ustalić istotne kryteria.

Zasada nr 2:

W celu dokonania stratyfikacji państwa członkowskie biorą pod uwagę istotne cechy lokali mieszkalnych. Mogą one obejmować cechy charakterystyczne lokalu mieszkalnego i budynku, cechy otoczenia lub czynniki społeczno-gospodarcze. Dopuszczalne jest także zastosowanie w tym celu zaktualizowanych wartości kapitałowych, jeżeli są one oparte na obiektywnych ocenach.

1.2.2. Wybór kryteriów stratyfikacji

Biorąc pod uwagę różne cechy wpływające na poziom czynszów za lokale mieszkalne, pierwszym zadaniem jest przeanalizowanie tych zmiennych, które mają znaczący wpływ na czynsze. Jednym ze sposobów na stwierdzenie, które zmienne są istotne, jest przygotowanie analizy tabelarycznej dostępnych informacji statystycznych. Aby otrzymać obiektywną miarę oceny, przydatne byłoby wyliczenie wariancji rzeczywistych czynszów w ramach warstw. Stworzyłyby to zachętę dla ewentualnych udoskonaleń stratyfikacji poprzez wybór warstw w celu zminimalizowania wariancji wewnątrzwarstwowej. Zaleca się zatem, aby obliczać wariancję dla warstwy przynajmniej w tych przypadkach, gdy stratyfikacja wpływa zarówno na poziom czynszów rzeczywistych, jak i kalkulacyjnych.

Bardziej wyszukaną metodę można zastosować dzięki zaawansowanym technikom statystycznym, takim jak analiza regresji (wielorakiej). Technika taka pozwala na ocenę wpływu poszczególnych zmiennych, dzięki czemu daje się ustalić cechy mające wpływ na wariancję czynszów. Mówiąc w skrócie, zmiennej objaśniającej można (przy pomocy współczynnika korelacji) przypisać pewne wartości liczbowe. Przy okazji pozwala to na uszeregowanie cech według stopnia ich istotności. Proces ten umożliwia dokładniejsze wyznaczenie warstw. Połączenie najistotniejszych zmiennych przy pomocy techniki regresji wielorakiej pokazuje ich ogólną siłę objaśniającą. Istnieje opinia, że zastosowanie zaawansowanych technik statystycznych do wybrania istotnych zmiennych jest skutecznym sposobem określania warstw w ramach zasobów mieszkaniowych. Dodatkowo analiza regresji może być zastosowana bezpośrednio w celu oszacowania czynszów, np. w formie modeli hedonicznych. Ta technika jest również użytecznym narzędziem szacowania przeciętnych czynszów w danej warstwie, gdy brakuje odpowiednich danych dla sektora lokali mieszkalnych wynajmowanych (pusta warstwa).

Kolejną zaletą wyboru kryteriów stratyfikacji w oparciu o zaawansowane techniki statystyczne jest to, że unika się wymogu stworzenia jednakowych kryteriów dla wszystkich państw członkowskich. W celu uzyskania porównywalnych wyników wystarczy uszeregować kryteria, mające największe znaczenie w poszczególnych państwach członkowskich, i założyć wymagany ogólny poziom siły objaśniającej. Oczywiście przeprowadzenie takiej analizy regresji w dużym stopniu zależy od dostępnych informacji statystycznych. Niemniej jednak nawet przy ograniczonych informacjach statystycznych mogłoby to stanowić zachętę do poprawy sytuacji w przyszłości.

Biorąc pod uwagę, że informacje na temat poszczególnych zmiennych oddziałujących na poziom czynszów zależą przede wszystkim od rozwoju statystyki podstawowej, możliwość zastosowania zaawansowanych technik statystycznych może być obecnie ograniczona. Dlatego zaleca się metodę standardową polegającą na tym, że państwa członkowskie będą stosowały wszystkie istotne kryteria wynikające z analizy tabelarycznej. Jako minimum do wyznaczenia warstw w zasobach mieszkaniowych stosować się będzie wielkość, lokalizację i przynajmniej jeszcze jedną istotną cechę lokalu mieszkalnego. Dzięki takiej metodzie stratyfikacji możliwe będzie uzyskanie przynajmniej 30 komórek. Podział zasobów mieszkaniowych musi być istotny i reprezentatywny dla całości zasobów mieszkaniowych. Zaawansowane techniki statystyczne można wykorzystać do ustalenia zmiennych objaśniających istotnych dla wyznaczenia warstw.

Jednakże w praktyce państwa członkowskie mogą preferować stosowanie mniejszej liczby zmiennych lub zmienne inne niż zalecone w metodzie standardowej. Jest to do przyjęcia, o ile analiza regresji (wielorakiej) wykazuje zadowalający poziom siły objaśniającej. W celu zapewnienia porównywalnych wyników zaleca się, aby współczynnik korelacji osiągnął przynajmniej 70 %. Taka wartość progowa byłaby do przyjęcia w przypadku dużej próby, przy pominięciu czynszów zerowych i bardzo niskich, jak również właścicieli mieszkających poza swoją posiadłością.

Zasada nr 3:

Państwa członkowskie stosują analizy tabelaryczne lub techniki statystyczne do wyprowadzenia istotnych kryteriów stratyfikacji. Jako minimum należy zastosować kryteria wielkości, lokalizacji i przynajmniej jeszcze jedną istotną cechę lokalu mieszkalnego. Konieczne jest uzyskanie przynajmniej 30 komórek i należy uwzględnić przynajmniej trzy przedziały wielkości i dwa rodzaje lokalizacji. Możliwe jest zastosowanie mniejszej liczby zmiennych lub innych zmiennych, jeżeli wcześniej zostało wykazane, że współczynnik korelacji (wielorakiej) osiąga 70 %.

1.2.3. Rzeczywiste i kalkulacyjne czynsze

Czynsze kalkulacyjne są określone na podstawie odnotowanych czynszów rzeczywistych. Do celów kalkulacji czynsz jest definiowany jako cena należna za prawo korzystania z nieumeblowanego lokalu mieszkalnego. Aby były zgodne z tą definicją, odnotowane czynsze mogą wymagać korekty.

Oplaty za ogrzewanie, wodę, elektryczność powinny być wyłączone, chociaż w praktyce wydzielenie ich może być czasami trudne. Zgodnie z zasadami wyceny europejskiego systemu ESA 2010, produkcja usług mieszkaniowych powinna być wyrażona w cenach bazowych.

W odniesieniu do odnotowanych czynszów, prawdopodobnie istotne są niektóre formy pomocy publicznej. Na przykład konkretne gospodarstwo domowe jako konsument jest uprawnione do otrzymywania dotacji z administracji centralnej (np. dodatków mieszkaniowych), ale z powodów administracyjnych środki te są wypłacane bezpośrednio właścicielowi. W zależności od źródła informacji, odnotowany czynsz może się więc różnić. Jeżeli źródłem informacji jest najemca, niezbędne może być zatem skorygowanie odnotowanego czynszu przez dodanie wszystkich dodatków do czynszu.

Ponadto wykorzystanie rzeczywistych czynszów do celów kalkulacyjnych wymaga wyjaśnienia kilku podstawowych kwestii mających wpływ na harmonizację danych. Pierwszy punkt dotyczy tego, czy do celów procedury kalkulacyjnej należy wykorzystywać wszystkie rzeczywiste czynsze czy tylko czynsze przewidziane w nowych umowach. W zależności od celu przytoczyć można różne teoretyczne argumenty za stosowaniem rzeczywistych czynszów płaconych na podstawie nowych umów, na podstawie umów zawartych w roku wybudowania lub na podstawie „średnich” umów. Stosując ogólną zasadę polegającą na wykorzystywaniu czynszów za podobne lokale mieszkalne, wydaje się, że nie do przyjęcia jest ograniczenie podstawy kalkulacji do czynszów wynikających z nowych umów. Biorąc pod uwagę, że wobec sektora wynajmowanych lokali mieszkalnych stosuje się „średnie” czynsze, ta sama zasada powinna obowiązywać w stosunku do lokali mieszkalnych zamieszkałych przez właściciela. Ponadto przy stosowaniu metody stratyfikacji inne rozwiązanie stanowiłoby dużą trudność dla wielu państw członkowskich. Wniosek jest taki, że do obliczenia czynszów kalkulacyjnych należy zastosować „średnie” rzeczywiste czynsze ze wszystkich umów. W konsekwencji prywatne czynsze rynkowe, które pozostają niskie z powodu przepisów prawnych, powinny również być włączone do wyliczenia średnich czynszów.

Druga kwestia dotyczy problemu, czy do celów kalkulacyjnych można wykorzystać czynsze z lokali mieszkalnych będących własnością publiczną. Biorąc pod uwagę, że lokale mieszkalne zamieszkane przez właścicieli są w większości przypadków własnością prywatną, do celów kalkulacyjnych w zasadzie powinny być brane pod uwagę tylko rzeczywiste czynsze z sektora prywatnego. Jeżeli jednak dane z rzeczywistych czynszów za wynajem lokali mieszkalnych będących własnością prywatną nie zapewniają wystarczającej podstawy do kalkulacji, w wyjątkowych sytuacjach możliwe jest wykorzystanie czynszów z lokali mieszkalnych będących własnością publiczną, pod warunkiem że zostaną one odpowiednio podwyższone, aby służyły jako wartości zastępcze dla prywatnych czynszów rynkowych.

Kolejna kwestia związana jest z wykorzystaniem czynszów za lokale mieszkalne umeblowane w celu zwiększenia podstawy czynszów kalkulacyjnych. W zasadzie podstawą wyliczenia wartości czynszowej lokali mieszkalnych zamieszkałych przez właścicieli jest czynsz za mieszkanie nieumeblowane. W związku z tym czynsze za lokale mieszkalne umeblowane nie mogą być zastosowane bezpośrednio. Aby uniknąć błędów w wyliczeniach, czynsze takie powinny zostać odpowiednio pomniejszone, aby nie obejmowały opłat za używanie mebli.

Zasada nr 4:

Do celów kalkulacji przez czynsz rzeczywisty należy rozumieć czynsz za prawo do korzystania z nieumeblowanego lokalu mieszkalnego. Jeżeli źródłem informacji jest najemca, niezbędne może być dokonanie korekty odnotowanego czynszu przez dodanie wszystkich dodatków do czynszu, które z powodów administracyjnych wypłacane są bezpośrednio właścicielowi. Do zestawienia czynszów kalkulacyjnych wykorzystane zostaną rzeczywiste czynsze ze wszystkich umów dotyczących najmu nieumeblowanych lokali mieszkalnych będących własnością prywatną. Jeżeli jest to niezbędne do celów statystycznych, w wyjątkowych wypadkach można wykorzystać czynsze za lokale mieszkalne będące własnością publiczną, pod warunkiem że zostaną one odpowiednio powiększone, aby mogły służyć jako wartości zastępcza dla prywatnych czynszów rynkowych. Podobnie czynsze za lokale mieszkalne umeblowane mogą zostać włączone do podstawy kalkulacyjnej po odjęciu od nich różnicy w czynszu za lokale mieszkalne umeblowane i nieumeblowane.

1.3. Źródła szacunków dla roku bazowego i metody ekstrapolacji

1.3.1. Zasoby mieszkaniowe

Podstawowym elementem wyliczeń w oparciu o metodę stratyfikacji jest informacja na temat zasobów mieszkaniowych. Informacja ta służy jako punkt odniesienia dla procesu ekstrapolacji. W kategoriach ogólnych zasoby mieszkaniowe składają się z budynków lub ich części, które są wykorzystywane jako lokale mieszkalne. Bardziej szczegółowo omówiono to w części dotyczącej problemów szczególnych. Głównym źródłem informacji na temat posiadanych zasobów są spisy powszechne mieszkań, rejestry administracyjne budynków lub spisy ludności. Dane z roku bazowego są następnie aktualizowane, w wyniku czego otrzymuje się szacunki dla roku bieżącego.

Jeżeli chodzi o dane na temat zasobów mieszkaniowych w roku bazowym, to wydaje się, że spisy mieszkań powodują najmniej wątpliwości i są najbardziej kompletne, w szczególności jeżeli przeprowadzi się je razem ze spisem ludności. Rejestry administracyjne budynków zależą w dużym stopniu od procedur prawnych, które mogą być przyczyną niepewności co do tego, na przykład, czy rozbudowy, modernizacje, zmiana użytkowania powierzchni mieszkaniowej i wyburzenia lokali mieszkalnych są odnotowywane prawidłowo. Wykorzystanie informacji pochodzących od gospodarstw domowych w spisach powszechnych jako podstawy informacji o zasobach mieszkaniowych może powodować problemy, ponieważ badania takie zdają się nie brać pod uwagę drugich domów, niezamieszkałych w czasie przeprowadzania spisu.

Zasada nr 5:

Do zestawienia danych na temat wielkości zasobów mieszkaniowych w roku bazowym państwa członkowskie wykorzystają jako podstawę albo spisy mieszkań, albo spisy ludności, lub też rejestry administracyjne budynków. Ponieważ spis mieszkań zapewnia najwyższy stopień kompletności danych, wykorzystanie rejestrów administracyjnych budynków lub spisów ludności wymaga intensywnego i dokładnego sprawdzenia danych w celu uzyskania wyczerpujących informacji.

1.3.2. Czynsze rzeczywiste

Drugim podstawowym elementem obliczania wartości usług mieszkaniowych według metody stratyfikacji są czynsze rzeczywiste płacone w sektorze wynajmowanych lokali mieszkalnych. Informacja na temat czynszów rzeczywistych w roku bazowym jest uzyskiwana ze spisu (np. spisu ludności) albo z badania ankietowego, na przykład badania budżetów rodzinnych lub szczególnego badania czynszów. W pierwszym przypadku czynsze rzeczywiste są zazwyczaj całkowicie objęte badaniem i tylko wyliczenia mają wpływ na poziom czynszów kalkulacyjnych. W przypadku badań opartych na próbie, wyliczenia mają wpływ zarówno na poziom czynszów rzeczywistych jak i kalkulacyjnych. Oczywiście spis powszechny stanowi szeroką podstawę dla wiarygodnej informacji. Jednak badania budżetów rodzinnych są zazwyczaj również uważane za dość wiarygodne, w szczególności w odniesieniu do dóbr podstawowych. Niemniej jednak w przypadku tego typu badań problemem jest margines błędu spowodowany brakiem odpowiedzi. Jeżeli mieszkanie jest traktowane bardziej jako dobro luksusowe niż podstawowe, ten problem będzie miał niekorzystny wpływ na wyniki wyliczenia czynszu i wymagać będzie wyrównania. Innym problemem wiążącym się z badaniem budżetów rodzinnych jest mała wielkość próby, przynajmniej w niektórych państwach członkowskich, co ogranicza możliwość stratyfikacji czynszów. W każdym razie należy wykorzystać w możliwie największym stopniu wszystkie dostępne dodatkowe źródła. Jest to na przykład możliwe w państwach członkowskich, w których duży odsetek lokali mieszkalnych jest pod kontrolą publiczną i agencje nieruchomości mają obowiązek przedstawiania swoich rachunków. Ponadto w ramach stałego doskonalenia wyników badane powinny być alternatywne źródła, takie jak specjalistyczne badania czynszów.

Zasada nr 6:

Państwa członkowskie eksploatują najszerze i najbardziej wiarygodne źródła, takie jak spisy ludności lub badania gospodarstw domowych, w celu ustalenia czynszów rzeczywistych dla poszczególnych warstw. Należy przeanalizować alternatywne źródła informacji pod kątem zwiększenia wiarygodności i wyczerpującego charakteru danych, a w szczególności w odniesieniu do stratyfikacji.

1.3.3. Ekstrapolacja wyników roku bazowego

Tylko niewiele państw członkowskich posiada informacje wyrażone w skali rocznej potrzebne każdego roku do ponownego wyliczenia produkcji usług mieszkaniowych w odniesieniu do lokali mieszkalnych zamieszkałych przez właścicieli. W większości państw członkowskich wyniki dla danego roku przyjmowane są jako punkt odniesienia i są one następnie uaktualniane przy pomocy wskaźników, co umożliwia dokonanie szacunków dla roku bieżącego. Aktualizacji można dokonać przez zastosowanie złożonego wskaźnika względem (całkowitej) produkcji z roku bazowego lub w wyniku oddzielnej ekstrapolacji zasobów mieszkaniowych i czynszów dla poszczególnych warstw. Chociaż ogólnie można spodziewać się podobnych wyników, zmiany strukturalne, np. w relacji między lokalami mieszkalnymi wynajmowanymi a lokalami mieszkalnymi zamieszkanymi przez właścicieli, mogą spowodować różnice. Osobne wyliczenia umożliwiłyby ponadto sprawdzanie wiarygodności danych.

W odniesieniu do zastosowanych wskaźników, wskaźnik ilościowy jest najczęściej wyprowadzany z wartości produkcji w budownictwie. Natomiast wskaźnik cenowy jest często oparty na wskaźniku cenowym czynszów wynikającym ze wskaźnika cenowego towarów i usług konsumpcyjnych. Może to powodować zakłócenia w tych przypadkach, gdy założenie, że czynsze kalkulacyjne podążają za ogólnym ruchem czynszów, nie jest uzasadnione, na przykład z powodu kontroli czynszów publicznych. Do przeprowadzenia ekstrapolacji czynszów kalkulacyjnych wydaje się zatem, że lepiej jest wykorzystać, podobnie jak w roku bazowym, wskaźnik cenowy odzwierciedlający ruch cen lokali mieszkalnych wynajmowanych od właścicieli prywatnych. Ponadto należy zwrócić uwagę na fakt, że wskaźniki cenowe zazwyczaj nie uwzględniają wzrostu cen w wyniku zmiany jakości. W związku z tym oprócz wskaźników cenowych należy uwzględnić wskaźnik jakościowy odzwierciedlający udoskonalenia.

Słuszne wydaje się zminimalizowanie wpływu zmian strukturalnych na wyniki poprzez ograniczenie okresu ekstrapolacji. Biorąc pod uwagę cykliczny charakter właściwej statystyki podstawowej, zasadne wydaje się przeprowadzenie wyznaczenia punktu odniesienia dla 10-letnich etapów badania zasobów mieszkaniowych, co pokrywa się z zwyczajowymi przedziałami czasu między kolejnymi spisami ludności. Ponadto wyznaczenie punktu odniesienia dla elementu ceny (czynsz w podziale na warstwy) powinno się przeprowadzać co najmniej raz na pięć lat, co stanowi zwykłą częstotliwość przeprowadzania badań budżetów rodzinnych.

Zasada nr 7:

Jeżeli nie jest możliwe przeprowadzenie corocznego pełnego ponownego szacowania produkcji usług mieszkaniowych, państwa członkowskie mogą dokonywać ekstrapolacji danych liczbowych dla danego roku bazowego, stosując odpowiednie wskaźniki ilościowe, cenowe i jakościowe. Ekstrapolacja zasobów mieszkaniowych i średniego czynszu przeprowadzana jest oddzielnie dla każdej warstwy. Procedura ekstrapolacji zachowuje rozróżnienie między wyliczaniem czynszów rzeczywistych i kalkulacyjnych. Jeżeli to konieczne, liczba warstw wykorzystanych do ekstrapolacji może być mniejsza niż liczba warstw wykorzystanych do wyliczeń w roku bazowym. W celu dokonania ekstrapolacji czynszów kalkulacyjnych dla lokali mieszkalnych zamieszkałych przez właścicieli, na ogół stosuje się wskaźnik cenowy odzwierciedlający poziom czynszów za lokale mieszkalne wynajmowane od właścicieli prywatnych. W każdym razie wyznaczony czasowy punkt odniesienia dla zasobów mieszkaniowych nie powinien przekraczać okresu dziesięciu lat, a w przypadku elementu ceny okresu pięciu lat, albo należy odpowiednimi innymi metodami osiągnąć podobną jakość danych.

1.4. Problemy szczególne

1.4.1. Lokale mieszkalne zwolnione z opłat czynszowych lub z niskim czynszem

W trakcie zbierania danych na temat rzeczywistych czynszów można czasem odnotować opłaty zerowe lub bardzo niskie. W przypadku lokali mieszkalnych zwolnionych z opłat czynszowych prowadzi to do dziwnej sytuacji, w której usługa mieszkaniowa jest faktycznie świadczona, ale bez (widocznej) zapłaty. W takich sytuacjach wydaje się właściwe przyjęcie rozwiązania polegającego na skorygowaniu faktycznego zerowego czynszu. Analogiczne rozwiązanie wydaje się rozsądne w przypadku lokali mieszkalnych o niskim czynszu.

Poza interwencją administracji publicznej są inne powody, dla których można odnotować lokale mieszkalne zwolnione z opłat czynszowych lub o niskim czynszu. Jednym z przykładów jest sytuacja, gdy pracownik korzysta z lokalu mieszkalnego pracodawcy, płacąc obniżony lub zerowy czynsz. Może to dotyczyć różnych rodzajów pracowników, w tym gospodarzy prowadzących dom lub opiekunów. W tym przypadku czynsz rzeczywisty musi zostać skorygowany, a różnica między czynszem rzeczywistym a porównywalnym będzie traktowana jako wynagrodzenie rzeczowe (zob. pkt 4.04–4.06 załącznika A do ESA 2010). Inną możliwością jest to, że lokale mieszkalne zostały wynajęte bez czynszu albo za niski czynsz członkom rodziny lub znajomym. W tym przypadku korektę można uzyskać poprzez zmianę klasyfikacji lokalu mieszkalnego z wynajmowanego na zamieszkałe przez właściciela. Podobna korekta wydaje się właściwa w przypadku opłat jednorazowych wnoszonych przez najemców, gdy na przykład najemca wpłaca czynsz z góry za dłuższy okres.

Zasada nr 8:

Rzeczywisty czynsz odnotowany w przypadku lokali mieszkalnych zwolnionych z opłat czynszowych lub o niskich czynszach jest korygowany tak, aby obejmował całą usługę mieszkaniową. Czynsze zerowe i niskie nie są wykorzystywane do wyliczania czynszów kalkulacyjnych bez wcześniejszej korekty. W związku z tym w celu obliczenia zarówno czynszów rzeczywistych, jak i kalkulacyjnych, należy dokonać korekt w celu zapewnienia, aby wartość produkcji globalnej usług odzwierciedlała całość świadczonych usług mieszkaniowych.

1.4.2. Domy wakacyjne

Domy wakacyjne obejmują wszystkie rodzaje lokali mieszkalnych służących do spędzania wolnego czasu, takie jak domy położone w pobliżu stałego miejsca zamieszkania, w których użytkownicy spędzają weekendy lub krótkie okresy wiele razy w roku, a także położone dalej domy urlopowe, z których korzystają przez dłuższe okresy, ale tylko kilka razy w roku. Z początku wydaje się, że przypadek wynajmowanych domów wakacyjnych nie stanowi problemu, ponieważ rzeczywisty czynsz jest przyjmowany jako miara produkcji. Jednakże jeżeli rzeczywiste czynsze są pobierane w rytmie miesięcznym, ekstrapolacja do skali rocznej może prowadzić do przeszacowania wartości usługi, o ile brak jest dodatkowej informacji na temat średniego okresu zajmowania.

Aby obliczyć kalkulacyjny czynsz dla domów wakacyjnych zamieszkałych przez właściciela, najbardziej logicznym sposobem jest przeprowadzenie stratyfikacji tych nieruchomości i zastosowanie odpowiedniego średniego rocznego czynszu dla faktycznie wynajmowanych obiektów o podobnym standardzie zakwaterowania. Czynsz roczny w sposób domniemany odzwierciedla średni okres zajmowania lokalu mieszkalnego. W przypadku trudności można zastosować metodę zastępczą, tj. zebrać informacje na temat domów wakacyjnych w jednej warstwie i zastosować średni czynsz roczny dla rzeczywiście wynajmowanych domów wakacyjnych wobec domów zamieszkałych przez właścicieli. Po trzecie dopuszczalne jest wykorzystanie pełnego czynszu rocznego dla zwykłych lokali mieszkalnych w tej samej warstwie lokalizacji, gdy domy wakacyjne stanowią bardzo nieznaczną część zasobów mieszkaniowych lub gdy nie można ich oddzielić od innych lokali mieszkalnych. Nawet w przypadku domów urlopowych postępowanie takie wydaje się rozsądne, jeżeli weźmie się pod uwagę, że są one zawsze dostępne dla właścicieli i będą używane w sposób wolny od opłat przez członków rodziny lub przyjaciół.

W wyjątkowych przypadkach, gdy dane na temat czynszów rzeczywistych dla pewnych warstw domów wakacyjnych są niedostępne lub statystycznie niewiarygodne, możliwe jest wykorzystanie innych obiektywnych metod, takich jak metoda kosztów użytkowania. W przypadkach, w których metoda kosztów użytkowania jest stosowana w całości jako jedyna możliwa metoda dla danego rodzaju lokali mieszkalnych, w celu zapewnienia porównywalności należy przyjąć uzasadnione założenie dotyczące średniego czasu użytkowania, chyba że można uznać, że domy letniskowe są zawsze dostępne dla właściciela przez cały rok. W przypadku gdy uzasadnione jest założenie dotyczące średniego czasu użytkowania, należy zwrócić uwagę na potrzebę zapewnienia wiarygodnych wyników w tym sensie, że wszystkie koszty pokrywane są przez produkcję globalną uzyskaną w ramach metody kosztów użytkowania. Można to osiągnąć, dokonując korekty odzwierciedlającej średni czas zajmowania wyłącznie do celów obliczenia nadwyżki operacyjnej netto.

Zasada nr 9:

Domy wakacyjne obejmują wszystkie rodzaje domów wykorzystywanych w celach wypoczynkowych, zarówno domy położone w pobliżu stałego miejsca zamieszkania i wykorzystywane w czasie weekendów, jak i bardziej odległe domy urlopowe. W celu oszacowania produkcji usług związanych z domami wakacyjnymi najlepiej wykorzystać średnie czynsze za korzystanie z podobnych lokali mieszkalnych. Czynsz roczny w sposób domniemany odzwierciedla średni okres zajmowania lokalu mieszkalnego. Chociaż pożądane byłoby przeprowadzenie stratyfikacji, dopuszczalne jest umieszczenie wszystkich domów wakacyjnych w jednej warstwie. Jeżeli domy wakacyjne stanowią bardzo niewielką część zasobów mieszkaniowych, można wykorzystać pełny roczny czynsz za zwykłe lokale mieszkalne w danej warstwie lokalizacyjnej. W uzasadnionych przypadkach, gdy brak jest danych na temat czynszów lub czynsze rzeczywiste dla pewnych warstw domów wakacyjnych są statystycznie niewiarygodne, możliwe jest wykorzystanie innych obiektywnych metod takich, jak metoda kosztów użytkowania.

1.4.3. Lokale mieszkalne o własności podzielonej

W przypadku nieruchomości użytkowanych na zasadzie własności podzielonej, pośrednik obrotu nieruchomościami sprzedaje prawo pobytu przez określony czas w niektórych lokalach mieszkalnych położonych w obszarze turystycznym i nadal zajmuje się administrowaniem nieruchomości. Prawo użytkowania gwarantowane jest odpowiednim świadectwem wydawanym po wniesieniu opłaty początkowej. Świadectwo można sprzedać po cenie bieżącej. Wymagane są dalsze okresowe płatności na pokrycie kosztów administracyjnych.

Z opisu wynika, że opłata początkowa powinna być traktowana jako inwestycja, ponieważ wydawane świadectwo jest podobne do udziału. Potwierdzeniem tego jest fakt, że w prawodawstwie przynajmniej jednego państwa członkowskiego podmiot skupujący nabywa prawo rzeczowe. Dlatego korzystne byłoby ujęcie opłaty początkowej w rachunkach narodowych w kategorii wartości niematerialnych i prawnych. Ponadto logiczne wydaje się uznanie usługi bezpłatnego zakwaterowania w takim lokalu mieszkalnym jako dywidendy rzeczowej płaconej przez pośrednika obrotu nieruchomościami.

Podstawowym problemem jest to, że usługa jest faktycznie świadczona w formie zakwaterowania na zasadzie własności podzielonej, co nie jest uwzględnione w produkcji gospodarki. Logiczne wydaje się być odpowiednie skorygowanie tego faktu. A zatem propozycja, aby potraktować opłaty okresowe jako wartość zastępczą, w domyśle znaczy, że nie wprowadza się korekty do samej usługi zakwaterowania, ponieważ opłaty okresowe dotyczą innej usługi, a mianowicie kosztów zarządzania nieruchomością. Inną teoretyczną możliwością byłoby uznanie opłaty początkowej jako wpłaty z góry na poczet świadczonych usług i rozdzielenie jej na właściwe okresy użytkowania. Poza problemami statystycznymi związanymi z praktycznym wprowadzeniem w życie tego modelu, wydaje się istnieć pewna sprzeczność w kategoriach prawnych, ponieważ domyślna interpretacja transakcji zakłada zakup usługi, a nie nabycie składnika majątkowego.

Kolejną możliwością jest ustalenie przybliżonej wartości z rocznych rzeczywistych czynszów za podobne miejsca zakwaterowania (posiłki własne). Za takim rozwiązaniem przemawia fakt, że nieruchomości użytkowane na zasadzie własności podzielonej znajdują się na obszarach turystycznych i istnieją obok faktycznie wynajmowanych na wakacje lokali mieszkalnych. W przypadku trudności w odniesieniu do nieruchomości użytkowanych na zasadzie własności podzielonej można zastosować dwie inne metody proponowane dla domów wakacyjnych. Czynsz kalkulacyjny należy wyliczyć w wartości netto, aby uniknąć opłat dwukrotnie naliczonych, które są pokrywane z opłaty okresowej.

Zasada nr 10:

W odniesieniu do nieruchomości użytkowanych na zasadzie własności podzielonej stosuje się te same procedury jak do domów wakacyjnych.

1.4.4. Zakwaterowanie w wolnych pokojach

W większości państw członkowskich studenci korzystają z zakwaterowania w wolnych pokojach. Często z tej formy zakwaterowania korzystają także inne młode osoby oraz ludzie, których praca wymaga zakwaterowania poza miejscem zamieszkania. Jeżeli pokój taki jest częścią wynajmowanego lokalu mieszkalnego i jest zatem podnajmowany, sprawa jest względnie prosta. Czynsz za wolny pokój można potraktować jako udział w rzeczywistym głównym czynszu, tj. jako przeniesienie środków między gospodarstwami domowymi. Jeżeli jednak pokój jest częścią lokalu mieszkalnego zamieszkanego przez właściciela, uwzględnienie w całości zarówno czynszu płaconego przez najemcę, jak i czynszu kalkulacyjnego skutkowałoby podwójnym naliczeniem. Właściwym rozwiązaniem byłoby prawdopodobnie przypisanie czynszu rzeczywistego płaconego przez najemcę do procentowej części lokalu mieszkalnego, z której korzysta, i skalkulowanie czynszu dla pozostałej części. Rozwiązanie takie może jednak nie być praktyczne do zastosowania. Zamiast tego można byłoby uznać czynsz jako przelew środków z tytułu wspólnego ponoszenia kosztów lokalu mieszkalnego. Rozwiązanie takie byłoby podobne do pierwszego przypadku pod tym względem, że czynsz rzeczywisty za wynajęty pokój jest traktowany jako udział w głównym czynszu kalkulacyjnym. W konsekwencji takiego przetwarzania, jeżeli sektor gospodarstw domowych będzie podzielony na grupy, potrzebna będzie korekta.

Kolejny punkt dotyczy tego, jak traktować podnajmowanie kilku pokoi. W tym przypadku sugeruje się, aby pojęcie „lokatora zamieszkałego w wolnym pokoju” stosować tylko w sytuacji, gdy właściciel lokalu mieszkalnego lub główny najemca również zamieszkuje to mieszkanie. W innym przypadku podnajmowanie powinno być traktowane jako oddzielna działalność gospodarcza (usługi mieszkaniowe lub prowadzenie pensjonatu).

Zasada nr 11:

Czynsze płacone za wolne pokoje w lokalu mieszkalnym traktuje się jako udział w głównym czynszu, o ile właściciel lokalu mieszkalnego lub główny najemca nadal zamieszkuje to mieszkanie.

1.4.5. Puste lokale mieszkalne

Po pierwsze, wynajmowany lokal mieszkalny jest zawsze uznany za zamieszkaną, nawet wtedy, gdy najemca mieszka gdzie indziej. Po drugie, zgodnie z ogólnym rozwiązaniem uzgodnionym dla domów wakacyjnych i lokali mieszkalnych użytkowanych na zasadzie własności podzielonej, czynsz roczny w domyśle odzwierciedla średni okres zamieszkania. Problem pustych lokali mieszkalnych jest zatem ograniczony do lokali mieszkalnych niewynajętych, które nie są zamieszkanne przez właściciela, a więc takich, które można by sprzedać lub wynająć. W takiej sytuacji usługa mieszkaniowa nie jest świadczona, a więc należy wpisać czynsz zerowy.

Informację niezbędną do ustalenia, czy niewynajęta nieruchomość jest pusta czy nie, można otrzymać na podstawie oświadczenia właściciela lub sąsiadów. Przy braku takiej informacji istnienie umeblowania lokalu mieszkalnego może być wskazówką o zamieszkaniu danej własności. Przeciwnie, nieumeblowane lokale mieszkalne można z kolei uznać za puste, ponieważ trudno sobie wyobrazić świadczenie w nich usługi mieszkaniowej. Do pustych lokali mieszkalnych należy zaliczyć również lokale mieszkalne, które są przejmowane przez właściciela z powodu niewniesienia opłat lub które pozostają niezamieszkałe przez krótki okres, ponieważ pośrednik obrotu nieruchomościami nie znajduje kolejnego najemcy w trybie natychmiastowym. Przypadek, w którym puste mieszkanie jest w pełni umeblowane i jest gotowe do zajęcia przez właściciela w każdej chwili, jest sytuacją skrajną. W takim przypadku można uważać, że usługa mieszkaniowa nie jest świadczona tak długo, jak mieszkanie nie jest faktycznie zamieszkanne przez właściciela. Ale ponieważ jest to sytuacja porównywalna do lokalu mieszkalnego wynajętego, ale pustego, właściwe wydaje się wliczenie czynszu. Dlatego też umeblowane lokale mieszkalne zamieszkanne przez właścicieli traktowane są zazwyczaj jako zamieszkanne.

Puste mieszkanie może nadal generować koszty, jak bieżące wydatki na utrzymanie, elektryczność, ubezpieczenie, podatki itp. Należy te koszty włączyć do zużycia pośredniego, innych podatków produkcyjnych itp. Tak jak w przypadku przedsiębiorstwa, które nie produkuje żadnych usług, może to prowadzić do ujemnej wartości dodanej.

W przypadkach, w których stosowana jest metoda kosztu użytkowania, puste lokale mieszkalne powinny być prawidłowo odróżnione od pozostałej części zasobów mieszkaniowych, tak aby na wartość produkcji globalnej nie wpłynęło pośrednio w obliczeniach uwzględnienie wszystkich składników kosztów, takich jak amortyzacja środków trwałych i nadwyżka operacyjna netto. Na pierwszy rzut oka przypadek pustych lokali mieszkalnych w kontekście mieszkalnictwa socjalnego może budzić pewne zastrzeżenia ze względu na podobny domyślny wpływ na produkcję globalną poprzez podejście oparte na sumie kosztów, które ma znaczenie dla sektorów nierynkowych oferujących mieszkania socjalne. Można się jednak spodziewać, że wpływ będzie w tym przypadku bardzo nieznaczny. Ponadto pusty lokal mieszkalny w kontekście mieszkalnictwa socjalnego można zawsze uznać za zajmowany, ponieważ jest on dostępny do wykorzystania przez właściciela (sektor instytucji rządowych i samorządowych lub instytucje niekomercyjne działające na rzecz gospodarstw domowych) w celu pełnienia funkcji ochrony socjalnej.

Zasada nr 12:

W przypadku lokali mieszkalnych niewynajętych, dostępnych do sprzedaży lub wynajmu, należy wliczyć czynsz zerowy. Umieblowane mieszkanie zamieszkanе przez właściciela jest zazwyczaj traktowane jako zamieszkanе.

1.4.6. Garaże

Ponieważ garaże stanowią część środków trwałych brutto, właściwe wydaje się nie tylko uwzględnienie usług wynikających z ich wynajęcia w produkcji gospodarki, ale także wyliczenie kalkulacyjnej produkcji usług dla garaży użytkowanych przez właścicieli. W obydwu przypadkach garaż stanowi element komfortu lokalu mieszkalnego taki sam jak każde inne udogodnienie. Należy także wliczyć miejsca parkingowe, ponieważ prawdopodobnie pełnią one tę samą funkcję.

Zgodnie z pkt 3.75 załącznika A do ESA 2010 „podobne przypisanie umownego czynszu powinno być dokonane w odniesieniu do garaży umiejscowionych poza budynkiem mieszkalnym, wykorzystywanych przez właściciela na cele spożycia w związku z posiadaniem mieszkania.”.

Zazwyczaj więcej jest lokali mieszkalnych zamieszkanых przez właścicieli niż wynajmowanych lokali mieszkalnych z garażami. Wydaje się, że najlepszą metodą, aby odnotować tę różnicę strukturalną w należyty sposób, jest przyjęcie istnienia garażu jako kryterium stratyfikacji.

Zasada nr 13:

Garaże i miejsca parkingowe użytkowane dla celów spożycia wytwarzają usługi, które należy włączyć do usług mieszkaniowych.

2. ZUŻYCIE POŚREDNIE

Zużycie pośrednie musi być spójne z produkcją. Zgodnie z klasyfikacją spożycia indywidualnego według celu (COI-COP), opłaty za ogrzewanie, wodę, energię elektryczną oraz większość utrzymania i napraw związanych z mieszkaniem należy zapisać oddzielnie i zatem wyłączyć z produkcji usług mieszkaniowych.

W praktyce jednak rozmaite opłaty, jak i utrzymanie i naprawy, mogą podlegać konieczności uznania ich za część usług, ponieważ nie można ich wydzielić. Nie powinno to mieć wpływu na poziom DNB, jeżeli konsekwentnie przestrzegane będzie traktowanie zużycia pośredniego i produkcji w kategoriach brutto.

W odniesieniu do napraw i utrzymania należy rozróżnić trzy kategorie. Po pierwsze, ulepszenia istniejących środków trwałych, które wykraczają poza ich zwykłą konserwację lub naprawę, są wliczane do środków trwałych brutto (pkt 3.129 załącznika A do ESA 2010).

Po drugie, wydatki na zwykłe utrzymanie i naprawy, które właściciel zamieszkujący lokal mieszkalny ponosi w zakresie urządzania wnętrza, konserwacji i naprawy lokalu mieszkalnego, które nie są typowo ponoszone przez najemców, uważane są za zużycie pośrednie w produkcji usług mieszkaniowych (pkt 3.96 załącznika A do ESA 2010).

Po trzecie, sprzątanie, urządzanie wnętrza oraz utrzymanie lokalu mieszkalnego, o ile działania te są również typowe dla najemców, są wyłączone z produkcji usług mieszkaniowych (pkt 3.09 załącznika A do ESA 2010). Wydatki związane z tymi działaniami należy zapisać bezpośrednio jako spożycie gospodarstw domowych. Zgodnie z pkt 3.95 załącznika A do ESA 2010 spożycie obejmuje materiały na cele drobnych remontów i urządzania wnętrza lokali mieszkalnych, przeprowadzanych zwykle zarówno przez najemców, jak i przez właścicieli.

Znaczy to, że dla lokali mieszkalnych zamieszkanых przez właścicieli zużycie pośrednie powinno obejmować te same rodzaje zwykłego utrzymania oraz napraw, które byłyby uznane za zużycie pośrednie przez właściciela względem podobnych wynajmowanych lokali mieszkalnych. Wydatki na naprawy i utrzymanie raczej przeprowadzane przez najemców niż przez właścicieli należy traktować jako wydatek gospodarstwa domowego na spożycie dla najemców, jak i właścicieli zamieszkujących lokale mieszkalne.

Zużycie pośrednie za zwykłe utrzymanie i naprawy związane z lokalami mieszkalnymi zamieszkanymi przez właściciela mogą być wyliczone z bezpośrednich źródeł statystycznych, jak badania budżetów gospodarstw domowych. Kiedy stosunek zużycia pośredniego do produkcji za lokale mieszkalne zamieszkanе przez właścicieli różni się istotnie od tego stosunku w sektorze lokali mieszkalnych wynajmowanych, należy przeanalizować powody tej różnicy. Kiedy różnica jest spowodowana różnicami w jakości, na przykład inny poziom zwykłego utrzymania dla podobnych lokali mieszkalnych, należy skorygować odpowiednio czynsze kalkulacyjne.

Zużycie pośrednie powinno zawierać usługi pośrednictwa finansowego mierzone pośrednio (FISIM) zgodnie z rozdziałem 14 załącznika A do ESA 2010. Obejmuje to zużycie pośrednie gospodarstw domowych jako właścicieli mieszkań w odniesieniu do kredytów mieszkaniowych.

Jak stwierdzono w pkt 1.4.5, puste lokale mieszkalne mogą prowadzić do zużycia pośredniego. Ogólnie rzecz biorąc podkreśla się, że należy unikać dwukrotnego naliczania zużycia pośredniego w przypadku lokali mieszkalnych będących własnością pracodawcy.

Zasada nr 14:

Zużycie pośrednie ustala się zgodnie z definicją produkcji usług mieszkaniowych. W zasadzie oba pojęcia powinny wykluczać opłaty za ogrzewanie, wodę, energię elektryczną itp. Jeżeli ze względów praktycznych wybiera się inne rozwiązanie, to jest ono dopuszczalne, pod warunkiem że nie ma to wpływu na poziom PKB i DNB.

3. TRANSAKCJE Z ZAGRANICĄ

Zgodnie z zasadami ESA 2010 (pkt 1.63 i 2.29 załącznika A), jednostki niebędące rezydentami danego państwa są uznawane za rezydentów, jeżeli są właścicielami gruntów lub budynków istniejących na terytorium gospodarczym tego państwa, ale tylko w odniesieniu do transakcji dotyczących takich gruntów i budynków.

Znaczy to, że usługi świadczone za pośrednictwem lokalu mieszkalnego będącego własnością osoby niebędącej rezydentem są włączone do produkcji gospodarki tego państwa, w którym lokal mieszkalny się znajduje. W przypadku lokalu mieszkalnego zamieszkanego przez właściciela niebędącego rezydentem, należy zapisać wywóz usług mieszkaniowych, a odpowiadająca jemu nadwyżka operacyjna netto jest zapisana jako pierwotny dochód płatny zagranicy (pkt 3.173 i 4.60 załącznika A do ESA 2010).

W odniesieniu do rezydentów będących właścicielami lokali mieszkalnych za granicą, zgodnie z pkt 3.75 załącznika A do ESA 2010, „[w]artość czynszu za mieszkania zamieszkane przez właściciela za granicą, np. domów letniskowych, nie powinna być rejestrowana jako część produkcji krajowej, ale jako import usług, a związana z tym nadwyżka operacyjna netto – jako dochód pierwotny otrzymany z zagranicy.”.

Problemy wynikające z sytuacji, gdy nieruchomość będąca własnością osoby niebędącej rezydentem jest faktycznie wynajmowana rezydentowi, są ogólnie rzadkie, ponieważ przepływ środków pieniężnych jest odnotowywany i wykazywany w bilansie płatniczym. Lokale mieszkalne będące własnością i będące zajmowane przez rezydentów z zagranicy musiałyby być identyfikowane oddzielnie. Obywatelstwo właściciela zamieszkującego lokal mieszkalny nie jest wystarczającym kryterium by oddzielić rezydenta od osoby niebędącej rezydentem. Domy wakacyjne będące własnością rezydentów z zagranicy będą prawdopodobnie największym problemem i dobrze by było uzgodnić między poszczególnymi państwami członkowskimi liczbę właścicieli niebędących rezydentami. Istnieje jednak ogólny brak informacji na temat niebędących rezydentami właścicieli zamieszkujących lokale mieszkalne. Informacje na temat rezydentów będących właścicielami domów wakacyjnych za granicą są jeszcze skromniejsze. Aby uniknąć braku spójności danych, państwo członkowskie odliczające dochód pierwotny za lokale mieszkalne zamieszkane przez właścicieli niebędących rezydentami powinno równocześnie dodać dochód pierwotny za lokale mieszkalne za granicą, będące własnością i zamieszkane przez rezydentów.

Nieruchomości użytkowane na zasadzie własności podzielonej stanowią specjalną kwestię w tym względzie. Ponieważ przez ten sam okres obliczeniowy tego typu własność może być zamieszkała przez rezydentów różnych krajów, bezpośrednie przypisanie wartości usługi do kraju pochodzenia wydaje się wręcz niemożliwe. Porównywalne wyniki da się osiągnąć, stosując bardziej wykonalną metodę. Najpierw (kalkulacyjna) wartość dodana wytworzona za pośrednictwem nieruchomości użytkowanej na zasadzie własności podzielonej jest przypisywana do kraju pochodzenia spółki będącej właścicielem. Następnie spółce będącej właścicielem można zlecić przekazanie informacji na temat krajów pochodzenia stron własności podzielonej, co może służyć jako klucz do podziału.

Zasada nr 15:

Według ESA 2010 wszystkie mieszkania na terytorium gospodarczym państwa członkowskiego wnoszą wkład w jego PKB. Nadwyżka operacyjna netto otrzymywana z tytułu posiadania gruntów lub budynków w tym państwie członkowskim przez osoby niebędące rezydentami musi być rejestrowana jako dochód z nieruchomości dla zagranicy, a zatem odliczana od PKB w czasie przeliczania na DNB (i odwrotnie). Tę nadwyżkę operacyjną netto rozumie się nadwyżkę operacyjną netto z rzeczywistego i kalkulacyjnego czynszu za lokale mieszkalne. Państwo członkowskie odliczające dochód pierwotny za lokale mieszkalne zamieszkane przez właścicieli niebędącymi rezydentami powinno równocześnie dodać dochód pierwotny za lokale mieszkalne za granicą, będące własnością i zamieszkane przez rezydentów.

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2021/1950**z dnia 10 listopada 2021 r.****zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE w odniesieniu do progów dotyczących zamówień na dostawy, usługi i roboty budowlane****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającą dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE⁽¹⁾, w szczególności jej art. 68 ust. 1 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 2014/115/UE⁽²⁾ Rada zatwierdziła Protokół zmieniający Porozumienie w sprawie zamówień rządowych⁽³⁾ zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu. Zmienione Porozumienie w sprawie zamówień rządowych („Porozumienie”) jest instrumentem wielostronnym i jego celem jest wzajemne otwarcie rynków zamówień publicznych przez jego strony. Porozumienie ma zastosowanie do każdego zamówienia o wartości równej lub przekraczającej wyznaczone w nim kwoty („progi”) wyrażone w specjalnych prawach ciągnięcia.
- (2) Jednym z celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE⁽⁴⁾ jest umożliwienie podmiotom zamawiającym i instytucjom zamawiającym, które stosują tę dyrektywę, przestrzegania równocześnie zobowiązań wynikających z Porozumienia. Zgodnie z art. 17 dyrektywy 2014/25/UE co dwa lata Komisja ma weryfikować, czy progi określone w art. 15 lit. a) i b) tej dyrektywy odpowiadają progom ustanowionym w Porozumieniu, oraz, w razie potrzeby, ma dokonywać ich korekty.
- (3) Progi określone w dyrektywie 2014/25/UE zostały skorygowane. Zgodnie z art. 68 ust. 1 dyrektywy 2009/81/WE progi określone w tej dyrektywie należy dostosować do skorygowanych progów określonych w dyrektywie 2014/25/UE.
- (4) Zgodnie z art. 68 ust. 1 dyrektywy 2009/81/WE Komisja dokonuje również korekty progów określonych w art. 8 tej dyrektywy w tym samym czasie, gdy przeprowadzana jest korekta progów określonych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/17/WE⁽⁵⁾. Zgodnie z art. 17 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE, którą to dyrektywą uchylono dyrektywę 2004/17/WE, Komisja co dwa lata dokonuje korekty progów ze skutkiem od dnia 1 stycznia. W związku z tym progi na lata 2022–2023 powinny mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2022 r.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2009/81/WE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 216 z 20.8.2009, s. 76.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/115/UE z dnia 2 grudnia 2013 r. dotycząca zawarcia Protokołu zmieniającego Porozumienie w sprawie zamówień rządowych (Dz.U. L 68 z 7.3.2014, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 68 z 7.3.2014, s. 2.

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylająca dyrektywę 2004/17/WE (Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243).

⁽⁵⁾ Dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 8 dyrektywy 2009/81/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w lit. a) kwotę „428 000 EUR” zastępuje się kwotą „431 000 EUR”;
- 2) w lit. b) kwotę „5 350 000 EUR” zastępuje się kwotą „5 382 000 EUR”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 listopada 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2021/1951**z dnia 10 listopada 2021 r.****zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE w odniesieniu do progów dotyczących koncesji****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania koncesji ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 9 ust. 4 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 2014/115/UE ⁽²⁾ Rada zatwierdziła Protokół zmieniający Porozumienie w sprawie zamówień rządowych ⁽³⁾ zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu. Zmienione Porozumienie w sprawie zamówień rządowych („Porozumienie”) jest instrumentem wielostronnym i jego celem jest wzajemne otwarcie rynków zamówień publicznych przez jego strony. Porozumienie ma zastosowanie do każdego zamówienia o wartości równej lub przekraczającej kwoty („progi”) wyznaczone w Porozumieniu i wyrażone w specjalnych prawach ciągnięcia.
- (2) Jednym z celów dyrektywy 2014/23/UE jest umożliwienie podmiotom zamawiającym i instytucjom zamawiającym, które stosują tę dyrektywę, przestrzegania równocześnie zobowiązań wynikających z Porozumienia. W celu zapewnienia, aby próg dotyczący koncesji określony w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2014/23/UE odpowiadał progowi dotyczącemu koncesji określonemu w Porozumieniu, należy skorygować próg określony w tej dyrektywie.
- (3) W art. 9 ust. 1 dyrektywy 2014/23/UE Komisja została zobowiązana, aby co dwa lata, począwszy od dnia 1 stycznia, korygowała przedmiotowe progi. Progi na lata 2022-2023 powinny zatem mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2022 r.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2014/23/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 8 ust. 1 dyrektywy 2014/23/UE kwotę „5 350 000 EUR” zastępuje się kwotą „5 382 000 EUR”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/115/UE z dnia 2 grudnia 2013 r. dotycząca zawarcia Protokołu zmieniającego Porozumienie w sprawie zamówień rządowych (Dz.U. L 68 z 7.3.2014, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 68 z 7.3.2014, s. 2.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 listopada 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2021/1952**z dnia 10 listopada 2021 r.****zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE w odniesieniu do progów dotyczących zamówień publicznych na dostawy, usługi i roboty budowlane oraz konkursów****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylającą dyrektywę 2004/18/WE ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 5 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 2014/115/UE ⁽²⁾ Rada zatwierdziła Protokół zmieniający Porozumienie w sprawie zamówień rządowych ⁽³⁾ zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu. Zmienione Porozumienie w sprawie zamówień rządowych („Porozumienie”) jest instrumentem wielostronnym i jego celem jest wzajemne otwarcie rynków zamówień publicznych przez jego strony. Porozumienie ma zastosowanie do każdego zamówienia o wartości równej lub przekraczającej wyznaczone w nim kwoty („progi”) wyrażone w specjalnych prawach ciążenia.
- (2) Jednym z celów dyrektywy 2014/24/UE jest umożliwienie instytucjom zamawiającym stosującym tę dyrektywę przestrzegania równocześnie zobowiązań wynikających z Porozumienia. W celu zapewnienia, aby progi określone w art. 4 lit. a), b) i c) dyrektywy 2014/24/UE odpowiadały progom określonym w Porozumieniu, należy skorygować progi określone w tej dyrektywie. Zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 2014/24/UE progi określone w art. 13 tej dyrektywy należy dostosować do progów określonych w art. 4 lit. a) i c) tej dyrektywy.
- (3) Zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2014/24/UE Komisja co dwa lata dokonuje korekty progów ze skutkiem od dnia 1 stycznia. W związku z tym progi na lata 2022–2023 powinny mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2022 r.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2014/24/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W dyrektywie 2014/24/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w lit. a) kwotę „5 350 000 EUR” zastępuje się kwotą „5 382 000 EUR”;
 - b) w lit. b) kwotę „139 000 EUR” zastępuje się kwotą „140 000 EUR”;
 - c) w lit. c) kwotę „214 000 EUR” zastępuje się kwotą „215 000 EUR”;
- 2) w art. 13 akapit pierwszy wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w lit. a) kwotę „5 350 000 EUR” zastępuje się kwotą „5 382 000 EUR”;
 - b) w lit. b) kwotę „214 000 EUR” zastępuje się kwotą „215 000 EUR”.

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65.⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/115/UE z dnia 2 grudnia 2013 r. dotycząca zawarcia Protokołu zmieniającego Porozumienie w sprawie zamówień rządowych (Dz.U. L 68 z 7.3.2014, s. 1).⁽³⁾ Dz.U. L 68 z 7.3.2014, s. 2.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 listopada 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2021/1953**z dnia 10 listopada 2021 r.****zmieniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE w odniesieniu do progów dotyczących zamówień na dostawy, usługi i roboty budowlane oraz konkursów****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/25/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych, uchylając dyrektywę 2004/17/WE⁽¹⁾, w szczególności jej art. 17 ust. 4 akapit drugi,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 2014/115/UE⁽²⁾ Rada zatwierdziła Protokół zmieniający Porozumienie w sprawie zamówień rządowych⁽³⁾ zawarte w ramach Światowej Organizacji Handlu. Zmienione Porozumienie w sprawie zamówień rządowych („Porozumienie”) jest instrumentem wielostronnym i jego celem jest wzajemne otwarcie rynków zamówień publicznych przez jego strony. Porozumienie ma zastosowanie do każdego zamówienia o wartości równej lub przekraczającej wyznaczone w nim kwoty („progi”) wyrażone w specjalnych prawach ciągnięcia.
- (2) Jednym z celów dyrektywy 2014/25/UE jest umożliwienie podmiotom zamawiającym stosującym tę dyrektywę przestrzegania równocześnie zobowiązań wynikających z Porozumienia. Zgodnie z art. 17 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE co dwa lata Komisja ma weryfikować, czy progi dotyczące zamówień na dostawy, usługi i roboty budowlane oraz konkursów określone w art. 15 lit. a) i b) tej dyrektywy odpowiadają progom ustanowionym w Porozumieniu. Jako że wartości progów obliczone zgodnie z art. 17 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE są inne niż wartości progów określone w art. 15 lit. a) i b) tej dyrektywy, konieczna jest korekta przedmiotowych progów.
- (3) Zgodnie z art. 17 ust. 1 dyrektywy 2014/25/UE Komisja co dwa lata dokonuje korekty progów ze skutkiem od dnia 1 stycznia. W związku z tym progi na lata 2022–2023 powinny mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2022 r.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2014/25/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W art. 15 dyrektywy 2014/25/UE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w lit. a) kwotę „428 000 EUR” zastępuje się kwotą „431 000 EUR”;
- 2) w lit. b) kwotę „5 350 000 EUR” zastępuje się kwotą „5 382 000 EUR”.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 243.⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/115/UE z dnia 2 grudnia 2013 r. dotycząca zawarcia Protokołu zmieniającego Porozumienie w sprawie zamówień rządowych (Dz.U. L 68 z 7.3.2014, s. 1).⁽³⁾ Dz.U. L 68 z 7.3.2014, s. 2.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2022 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 listopada 2021 r.

W imieniu Komisji
Ursula VON DER LEYEN
Przewodnicząca

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2021/1954

z dnia 9 listopada 2021 r.

w sprawie mianowania członka Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zaproponowanego przez Królestwo Belgii

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 302,

uwzględniając decyzję Rady (UE) 2019/853 z dnia 21 maja 2019 r. ustalającą skład Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając propozycję rządu Belgii,

po konsultacji z Komisją Europejską,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 300 ust. 2 Traktatu w skład Komitetu Ekonomiczno-Społecznego wchodzi przedstawiciele organizacji pracodawców, pracowników oraz inni przedstawiciele podmiotów reprezentujących społeczeństwo obywatelskie, w szczególności z dziedzin społeczno-ekonomicznej, obywatelskiej, zawodowej i kultury.
- (2) W dniu 2 października 2020 r. Rada przyjęła decyzję (UE) 2020/1392 ⁽²⁾ w sprawie mianowania członków Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na okres od dnia 21 września 2020 r. do dnia 20 września 2025 r.
- (3) Stanowisko członka Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego zwolniło się w związku z rezygnacją Sophie GRENADE,
- (4) Rząd Belgii zaproponował Mirandę ULENS, *Secrétaire générale de l'ABVV-FGTB, Fédération Générale du Travail de Belgique* (sekretarz generalną związku zawodowego ABVV-FGTB), na stanowisko członkini Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na pozostały okres kadencji, czyli do dnia 20 września 2025 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Miranda ULENS, *Secrétaire générale de la Fédération Générale du Travail de Belgique (FGTB)* (sekretarz generalna związku zawodowego ABVV-FGTB) zostaje niniejszym mianowana członkinią Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na okres pozostały do końca obecnej kadencji, to znaczy do 20 września 2025 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 listopada 2021 r.

W imieniu Rady
A. ŠIRCELJ
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 27.5.2019, s. 15.

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/1392 z dnia 2 października 2020 r. w sprawie mianowania członków Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na okres od dnia 21 września 2020 r. do dnia 20 września 2025 r. oraz uchylecia i zastąpienia decyzji Rady w sprawie mianowania członków Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego na okres od dnia 21 września 2020 r. do dnia 20 września 2025 r. przyjętej w dniu 18 września 2020 r. (Dz.U. L 322 z 5.10.2020, s. 1).

DECYZJA RADY (UE) 2021/1955**z dnia 9 listopada 2021 r.****w sprawie mianowania członka Komitetu Regionów, zaproponowanego przez Republikę Austrii**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając decyzję Rady (UE) 2019/852 z dnia 21 maja 2019 r. ustalającą skład Komitetu Regionów ⁽¹⁾,

uwzględniając propozycję rządu Austrii,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 300 ust. 3 Traktatu stanowi, że w skład Komitetu Regionów mają wchodzić przedstawiciele społeczności regionalnych i lokalnych, posiadający mandat wyborczy społeczności regionalnej lub lokalnej albo odpowiedzialni politycznie przed wybranym zgromadzeniem.
- (2) W dniu 10 grudnia 2019 r. Rada przyjęła decyzję (UE) 2019/2157 ⁽²⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2020 r. do dnia 25 stycznia 2025 r.
- (3) Stanowisko członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z upływem mandatu, na podstawie którego Markus LINHART został zaproponowany na stanowisko członka.
- (4) Rząd austriacki zaproponował Bernharda BAIERA, będącego przedstawicielem wspólnoty regionalnej lub lokalnej, posiadającego mandat wyborczy społeczności lokalnej, *Gemeinderat der Stadt Linz* (Rada Miasta Linz), na stanowisko członka Komitetu Regionów do końca bieżącej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2025 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Bernhard BAIER, będący przedstawicielem wspólnoty regionalnej lub lokalnej posiadającym mandat wyborczy *Gemeinderat der Stadt Linz* (Rada Miasta Linz), zostaje niniejszym mianowany na stanowisko członka Komitetu Regionów do końca bieżącej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2025 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 9 listopada 2021 r.

W imieniu Rady
A. ŠIRCELJ
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 27.5.2019, s. 13.

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2019/2157 z dnia 10 grudnia 2019 r. w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2020 r. do dnia 25 stycznia 2025 r. (Dz.U. L 327 z 17.12.2019, s. 78).

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2144 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów dotyczących homologacji typu pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, komponentów i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów, w odniesieniu do ich ogólnego bezpieczeństwa oraz ochrony osób znajdujących się w pojeździe i niechronionych uczestników ruchu drogowego, zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) 2018/858 oraz uchylającego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 78/2009, (WE) nr 79/2009 i (WE) nr 661/2009 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 631/2009, (UE) nr 406/2010, (UE) nr 672/2010, (UE) nr 1003/2010, (UE) nr 1005/2010, (UE) nr 1008/2010, (UE) nr 1009/2010, (UE) nr 19/2011, (UE) nr 109/2011, (UE) nr 458/2011, (UE) nr 65/2012, (UE) nr 130/2012, (UE) nr 347/2012, (UE) nr 351/2012, (UE) nr 1230/2012 i (UE) 2015/166

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 325 z dnia 16 grudnia 2019 r.)

- Strony 18–23, załącznik I zastępuje się załącznikiem w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz regulaminów ONZ, o których mowa w art. 4 ust. 2

Numer regulaminu ONZ	Przedmiot	Seria poprawek opublikowana w Dz.U.	Odniesienie do Dz.U.	Zakres regulaminu ONZ
1	Światła główne samochodowe z asymetrycznymi światłami mijania lub drogowymi i żarówkami kategorii R2 lub HS1	Seria poprawek 02	Dz.U. L 177 z 10.7.2010, s. 1	M, N ^(a)
3	Urządzenia odblaskowe pojazdów o napędzie silnikowym i ich przyczep	Seria poprawek 02	Dz.U. L 323 z 6.12.2011, s. 1	M, N, O
4	Urządzenia do oświetlenia tylnych tablic rejestracyjnych pojazdów o napędzie silnikowym i ich przyczep	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 4 z 7.1.2012, s. 17	M, N, O
6	Kierunkowskazy pojazdów o napędzie silnikowym i ich przyczep	Seria poprawek 01	Dz.U. L 213 z 18.7.2014, s. 1	M, N, O
7	Przednie i tylne światła pozycyjne, światła hamowania oraz światła obrysowe pojazdów silnikowych i ich przyczep	Seria poprawek 02	Dz.U. L 285 z 30.9.2014, s. 1	M, N, O
8	Światła główne pojazdów samochodowych (H1, H2, H3, HB3, HB4, H7, H8, H9, HIR1, HIR2 lub H11)	Seria poprawek 05 – Sprostowanie 1 do wersji 4	Dz.U. L 177 z 10.7.2010, s. 71	M, N ^(a)
10	Kompatybilność elektromagnetyczna	Seria poprawek 05	Dz.U. L 41 z 17.2.2017, s. 1	M, N, O
11	Zamki i elementy mocowania drzwi	Seria poprawek 04	Dz.U. L 218 z 21.8.2019, s. 1	M ₁ , N ₁
12	Zabezpieczenie kierowcy przed uderzeniem w układ kierowniczy w przypadku zderzenia	Seria poprawek 04	Dz.U. L 89 z 27.3.2013, s. 1	M ₁ , N ₁
13	Hamowanie pojazdów i przyczep	Seria poprawek 11	Dz.U. L 42 z 18.2.2016, s. 1	M ₂ , M ₃ , N, O ^(b)
13-H	Hamowanie samochodów osobowych	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 335 z 22.12.2015, s. 1	M ₁ , N ₁
14	Kotwiczenia pasów bezpieczeństwa	Seria poprawek 07	Dz.U. L 218 z 19.8.2015, s. 27	M, N

Numer regulaminu ONZ	Przedmiot	Seria poprawek opublikowana w Dz.U.	Odniesienie do Dz.U.	Zakres regulaminu ONZ
16	Pasy bezpieczeństwa, urządzenia przytrzymujące, urządzenia przytrzymujące dla dzieci oraz urządzenia przytrzymujące dla dzieci ISOFIX	Seria poprawek 07	Dz.U. L 109 z 27.4.2018, s. 1	M, N
17	Siedzenia, ich mocowania i zagłówki	Seria poprawek 08	Dz.U. L 230 z 31.8.2010, s. 81	M, N
18	Zabezpieczenie pojazdów silnikowych przed nieuprawnionym użyciem	Seria poprawek 03	Dz.U. L 120 z 13.5.2010, s. 29	M ₂ , M ₃ , N ₂ , N ₃
19	Przednie światła przeciwmgłowe pojazdów o napędzie silnikowym	Seria poprawek 04	Dz.U. L 250 z 22.8.2014, s. 1	M, N
20	Światła główne z asymetrycznymi światłami mijania lub drogowymi i żarówkami halogenowymi (żarówkami H4)	Seria poprawek 03	Dz.U. L 177 z 10.7.2010, s. 170	M, N (*)
21	Wypożyczenie wnętrza	Seria poprawek 01	Dz.U. L 188 z 16.7.2008, s. 32	M ₁
23	Światła cofania i światła manewrowe pojazdów o napędzie silnikowym i ich przyczep	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 237 z 8.8.2014, s. 1	M, N, O
25	Zagłówki wbudowane lub niewbudowane w siedzenia pojazdów	Seria poprawek 04 – Sprostowanie 2 do wersji 1	Dz.U. L 215 z 14.8.2010, s. 1	M ₁
26	Wystające części zewnętrzne	Seria poprawek 03	Dz.U. L 215 z 14.8.2010, s. 27	M ₁
28	Dźwiękowe urządzenia ostrzegawcze i sygnały dźwiękowe	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 323 z 6.12.2011, s. 33	M, N
29	Ochrona osób znajdujących się w kabinie pojazdu użytkowego	Seria poprawek 03	Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 21	N
30	Opony pneumatyczne do pojazdów silnikowych i ich przyczep (klasa C1)	Seria poprawek 02	Dz.U. L 307 z 23.11.2011, s. 1	M, N, O
31	Samochodowe halogenowe reflektory typu „sealed beam” z europejskimi asymetrycznymi światłami mijania lub światłami drogowymi lub z obydwoma tymi światłami	Seria poprawek 02	Dz.U. L 185 z 17.7.2010, s. 15	M, N
34	Zabezpieczenia przeciwpożarowe (zbiorniki paliwa ciekłego)	Seria poprawek 03	Dz.U. L 231 z 26.8.2016, s. 41	M, N, O
37	Żarówki stosowane w homologowanych światłach pojazdów o napędzie silnikowym i ich przyczep	Seria poprawek 03	Dz.U. L 213 z 18.7.2014, s. 36	M, N, O
38	Tylne światła przeciwmgłowe pojazdów o napędzie silnikowym i ich przyczep	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 4 z 7.1.2012, s. 20	M, N, O
39	Zespoły prędkościomierza i hodometru oraz ich montaż	Seria poprawek 01	Dz.U. L 302 z 28.11.2018, s. 106	M, N
43	Materiały oszklenia bezpiecznego oraz ich instalacja w pojazdach	Seria poprawek 01	Dz.U. L 42 z 12.2.2014, s. 1	M, N, O
44	Urządzenia przytrzymujące dla dzieci znajdujących się w pojazdach o napędzie silnikowym („urządzenia przytrzymujące dla dzieci”)	Seria poprawek 04	Dz.U. L 265 z 30.9.2016, s. 1	M, N
45	Urządzenia czyszczące szybę reflektora	Seria poprawek 01		M, N

Numer regulaminu ONZ	Przedmiot	Seria poprawek opublikowana w Dz.U.	Odniesienie do Dz.U.	Zakres regulaminu ONZ
46	Urządzenia widzenia pośredniego i ich instalacja	Seria poprawek 04	Dz.U. L 237 z 8.8.2014, s. 24	M, N
48	Instalacja urządzeń oświetleniowych i sygnalizacji świetlnej w pojazdach	Seria poprawek 06	Dz.U. L 14 z 16.1.2019, s. 42	M, N, O (*)
54	Opony pneumatyczne do pojazdów użytkowych i ich przyczep (klasy C2 i C3)	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 307 z 23.11.2011, s. 2	M, N, O
55	Mechaniczne części sprzęgające zespołów pojazdów	Seria poprawek 01	Dz.U. L 153 z 15.6.2018, s. 179	M, N, O (*)
58	Urządzenia zabezpieczające przed wjechaniem pod tył pojazdu i ich montaż; zabezpieczenie przed wjechaniem pod tył pojazdu	Seria poprawek 03	Dz.U. L 49 z 20.2.2019, s. 1	M, N, O
61	Pojazdy użytkowe w zakresie ich wystających elementów zewnętrznych znajdujących się przed tylną ścianą kabiny	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 164 z 30.6.2010, s. 1	N
64	Zespoły zapasowe do użytku tymczasowego, opony/system typu „run flat” (oraz system monitorowania ciśnienia w oponach)	Seria poprawek 02	Dz.U. L 310 z 26.11.2010, s. 18	M ₁ , N ₁
66	Wytrzymałość konstrukcji nośnej dużych pojazdów pasażerskich	Seria poprawek 02	Dz.U. L 84 z 30.3.2011, s. 1	M ₂ , M ₃
67	Pojazdy silnikowe wykorzystujące w układzie napędowym skroplony gaz ropopochodny (LPG)	Seria poprawek 01	Dz.U. L 285 z 20.10.2016, s. 1	M, N
73	Boczne urządzenia zabezpieczające pojazdów ciężarowych	Seria poprawek 01	Dz.U. L 122 z 8.5.2012, s. 1	N ₂ , N ₃ , O ₃ , O ₄
77	Światła postojowe pojazdów o napędzie silnikowym	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 4 z 7.1.2012, s. 21	M, N
79	Układy kierownicze	Seria poprawek 03	Dz.U. L 318 z 14.12.2018, s. 1	M, N, O
80	Siedzenia dużych pojazdów pasażerskich	Seria poprawek 03	Dz.U. L 226 z 24.8.2013, s. 20	M ₂ , M ₃
87	Światła do jazdy dziennej przeznaczone dla pojazdów o napędzie silnikowym	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 4 z 7.1.2012, s. 24	M, N
89	Ograniczniki prędkości i urządzenia regulowanej funkcji ograniczania prędkości	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 4 z 7.1.2012, s. 25	M, N (*)
90	Zamienne zespoły okładzin hamulcowych i zamienne okładziny hamulców bębnowych, zamienne tarcze i zamienne bębny przeznaczone do pojazdów o napędzie silnikowym i ich przyczep	Seria poprawek 02	Dz.U. L 290 z 16.11.2018, s. 54	M, N, O
91	Światła pozycyjne boczne przeznaczone do pojazdów o napędzie silnikowym i ich przyczep	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 4 z 7.1.2012, s. 27	M, N, O
93	Urządzenia zabezpieczające przed wjechaniem pod przód pojazdu i ich montaż; zabezpieczenie przed wjechaniem pod przód pojazdu	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 185 z 17.7.2010, s. 56	N ₂ , N ₃
94	Ochrona osób znajdujących się w pojeździe w przypadku zderzenia czołowego	Seria poprawek 03	Dz.U. L 35 z 8.2.2018, s. 1	M ₁

Numer regulaminu ONZ	Przedmiot	Seria poprawek opublikowana w Dz.U.	Odniesienie do Dz.U.	Zakres regulaminu ONZ
95	Ochrona osób znajdujących się w pojeździe w przypadku zderzenia bocznego	Seria poprawek 03	Dz.U. L 183 z 10.7.2015, s. 91	M ₁ , N ₁
97	Systemy alarmowe pojazdów	Seria poprawek 01	Dz.U. L 122 z 8.5.2012, s. 19	M ₁ , N ₁ (*)
98	Reflektory samochodowe wyposażone w gazowo-wyładowcze źródła światła	Seria poprawek 01	Dz.U. L 176 z 14.6.2014, s. 64	M, N
99	Gazowo-wyładowcze źródła światła używane w homologowanych gazowo-wyładowczych reflektorach pojazdów o napędzie silnikowym	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 320 z 17.12.2018, s. 45	M, N
100	Bezpieczeństwo elektryczne	Seria poprawek 02	Dz.U. L 302 z 28.11.2018, s. 114	M, N
102	Krótki sprzęg; montaż zatwierdzonego typu krótkiego sprzęgu	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 351 z 30.12.2008, s. 44	N ₂ , N ₃ , O ₃ , O ₄
104	Oznakowania odblaskowe (pojazdy ciężkie i długie)	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 75 z 14.3.2014, s. 29	M ₂ , M ₃ , N, O ₂ , O ₃ , O ₄
105	Pojazdy przeznaczone do przewozu towarów niebezpiecznych	Seria poprawek 05	Dz.U. L 4 z 7.1.2012, s. 30	N, O
107	Budowa ogólna pojazdów kategorii M2 i M3	Seria poprawek 07	Dz.U. L 52 z 23.2.2018, s. 1	M ₂ , M ₃
108	Bieżnikowane opony pneumatyczne do samochodów osobowych i ich przyczep	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 181 z 4.7.2006, s. 1	M ₁ , O ₁ , O ₂
109	Bieżnikowane opony pneumatyczne do pojazdów użytkowych i ich przyczep	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 181 z 4.7.2006, s. 1	M ₂ , M ₃ , N, O ₃ , O ₄
110	Specjalne elementy składowe wykorzystujące CNG i LNG	Seria poprawek 01	Dz.U. L 166 z 30.6.2015, s. 1	M, N
112	Reflektory pojazdów silnikowych emitujące asymetryczne światło mijania lub światło drogowe, lub oba te rodzaje świateł i wyposażone w żarówki lub moduły LED	Seria poprawek 01	Dz.U. L 250 z 22.8.2014, s. 67	M, N
114	Zamienne systemy poduszek powietrznych	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 373 z 27.12.2006, s. 272	M ₁ , N ₁
115	Dodatkowe układy zasilania LPG i CNG	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 323 z 7.11.2014, s. 91	M, N
116	Zabezpieczenie pojazdów silnikowych przed nieuprawnionym użyciem	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 45 z 16.2.2012, s. 1	M ₁ , N ₁ (*)
117	Opony w odniesieniu do emisji hałasu toczenia, przyczepności na mokrych nawierzchniach oraz oporu toczenia (klasy C1, C2 i C3)	Seria poprawek 02	Dz.U. L 218 z 12.8.2016, s. 1	M, N, O
118	Palność materiałów używanych w konstrukcji autobusów	Seria poprawek 02	Dz.U. L 102 z 21.4.2015, s. 67	M ₃
119	Światła zakrętowe	Seria poprawek 01	Dz.U. L 89 z 25.3.2014, s. 101	M, N

Numer regulaminu ONZ	Przedmiot	Seria poprawek opublikowana w Dz.U.	Odniesienie do Dz.U.	Zakres regulaminu ONZ
121	Rozmieszczenie i oznaczenie ręcznych urządzeń sterujących, kontrolerek i wskaźników	Seria poprawek 01	Dz.U. L 5 z 8.1.2016, s. 9	M, N
122	Układy ogrzewania pojazdów	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 164 z 30.6.2010, s. 231	M, N, O
123	Systemy adaptacyjne oświetlenia głównego (AFS) w pojazdach silnikowych	Seria poprawek 01	Dz.U. L 49 z 20.2.2019, s. 24	M, N
124	Koła zapasowe	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 375 z 27.12.2006, s. 568	M ₁ , N ₁ , O ₁ , O ₂
125	Pole widzenia kierowcy w przód	Seria poprawek 01	Dz.U. L 20 z 25.1.2018, s. 16	M ₁
126	Przegrody wewnętrzne	Pierwotna wersja regulaminu		M ₁
127	Bezpieczeństwo pieszych	Seria poprawek 02		M ₁ , N ₁
128	Elektroluminescencyjne źródła światła (LED)	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 320 z 17.12.2018, s. 63	M, N, O
129	Ulepszone urządzenia przytrzymujące dla dzieci	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 97 z 29.3.2014, s. 21	M, N
130	Systemy ostrzegania przed niezamierzoną zmianą pasa ruchu	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 178 z 18.6.2014, s. 29	M ₂ , M ₃ , N ₂ , N ₃ (°)
131	Zaawansowane systemy hamowania awaryjnego	Seria poprawek 01	Dz.U. L 214 z 19.7.2014, s. 47	M ₂ , M ₃ , N ₂ , N ₃ (°)
134	Bezpieczeństwo pojazdów napędzanych wodorem	Pierwotna wersja rozporządzenia	Dz.U. L 129 z 17.5.2019, s. 43	M, N
135	Uderzenie boczne w słup	Seria poprawek 01		M ₁ , N ₁
137	Uderzenie czołowe całą szerokością pojazdu	Seria poprawek 01		M ₁
139	Układy wspomagania hamowania w sytuacjach awaryjnych	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 269 z 26.10.2018, s. 1	M ₁ , N ₁
140	Układy elektronicznej kontroli stateczności	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 269 z 26.10.2018, s. 17	M ₁ , N ₁
141	Systemy monitorowania ciśnienia w oponach	Pierwotna wersja regulaminu	Dz.U. L 269 z 26.10.2018, s. 36	M ₁ , N ₁ (°)
142	Montaż opon	Pierwotna wersja regulaminu		M ₁
145	Kotwiczenia urządzenia przytrzymującego dla dzieci	Pierwotna wersja regulaminu		M ₁ ”

Uwagi do tabeli

Seria poprawek wskazana w tabeli odzwierciedla wersję opublikowaną w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej i pozostaje bez uszczerbku dla serii poprawek, której należy przestrzegać na podstawie ustanowionych w niej przepisów przejściowych. Alternatywnie akceptuje się zgodność z serią poprawek przyjętą po danej serii wskazanej w tabeli. Daty określone w odpowiednich seriach poprawek do regulaminów ONZ wymienionych w tabeli, w odniesieniu do zobowiązań umawiających się stron »zrewidowanego porozumienia z 1958 r.«, związanych z pierwszą rejestracją, dopuszczeniem do eksploatacji, udostępnieniem na rynku, sprzedażą, uznawaniem homologacji typu i wszelkimi podobnymi przepisami, stosuje się obowiązkowo do celów art. 48 i 50 rozporządzenia (UE) 2018/858, z wyjątkiem przypadków, w których w załączniku II do niniejszego rozporządzenia określono alternatywne daty, których należy w związku z tym przestrzegać w takich przypadkach. W niektórych regulaminach ONZ wymienionych w tabeli w przepisach przejściowych przewidziano, że począwszy od określonej daty umawiające się strony »zrewidowanego porozumienia z 1958 r.« stosujące określoną serię poprawek do danego regulaminu ONZ nie mają obowiązku uznawania lub mogą odmówić uznania – do celów krajowej lub regionalnej homologacji typu – typu homologowanego zgodnie z poprzednią serią poprawek lub zawarto w tych przepisach w podobnym zamiarze sformułowanie o podobnym znaczeniu. Należy to rozumieć jako przepis nakładający na organy krajowe obowiązek uznania świadectw zgodności za nieważne do celów art. 48 rozporządzenia (UE) 2018/858, z wyjątkiem przypadków, w których w załączniku II do niniejszego rozporządzenia określono alternatywne daty, których należy w związku z tym przestrzegać w takich przypadkach.

-
- ^(a) Regulaminy ONZ nr 1, 8 i 20 nie mają zastosowania do homologacji typu UE pojazdów.
- ^(b) Obowiązkowe zainstalowanie funkcji kontroli stateczności jest wymagane zgodnie z regulaminami ONZ. Jednakże jest to również obowiązkowe dla pojazdów kategorii N₁.
- ^(c) W przypadku gdy producent pojazdu deklaruje, że pojazd nadaje się do holowania ładunków (pkt 2.11.5. dokumentu informacyjnego, o którym mowa w art. 24 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/858), a jakkolwiek część odpowiedniego mechanicznego urządzenia sprzęgającego, niezależnie od tego, czy jest czy nie jest ona montowana w typie pojazdu silnikowego, może (częściowo) zasłaniać jakikolwiek element oświetlenia lub miejsce do montowania i mocowania tylnej tablicy rejestracyjnej, zastosowanie mają następujące zasady:
- instrukcja użytkowania pojazdu silnikowego (np. podręcznik użytkownika, instrukcja obsługi pojazdu) musi wyraźnie wskazywać, że instalowanie mechanicznego urządzenia sprzęgającego, które nie może być łatwo usunięte lub przesunięte, nie jest dozwolone,
 - w instrukcji należy również jasno określić, że mechaniczne urządzenie sprzęgające, jeżeli jest zamocowane, musi być zawsze usunięte lub przesunięte, gdy nie jest używane, oraz
 - w przypadku homologacji typu układu pojazdu zgodnie z regulaminem ONZ nr 55 należy zapewnić, aby przepisy dotyczące usuwania, przesuwania lub alternatywnej lokalizacji były również w pełni przestrzegane w odniesieniu do instalacji oświetlenia i miejsca do montowania i mocowania tylnej tablicy rejestracyjnej.
- ^(d) Dotyczy wyłącznie ograniczników prędkości i obowiązkowej instalacji ograniczników prędkości w pojazdach kategorii M₂, M₃, N₂ i N₃.
- ^(e) W pojazdach kategorii M₁ i N₁ montuje się urządzenia zabezpieczające przed nieuprawnionym użytkowaniem, a w pojazdach kategorii M₁ montuje się urządzenia do unieruchamiania pojazdów.
- ^(f) Zob. uwaga 4 do tabeli w załączniku II.
- ^(g) W odniesieniu do pojazdów kategorii M₁ o maksymalnej masie ≤ 3500 kg i kategorii N₁, które nie są wyposażone w koła bliźniacze na jednej osi.
-

2. Strona 25, załącznik II, kolumna „Dodatkowe szczegółowe przepisy techniczne”, wiersz „A20 Uderzenie czołowe częściowe”:

zamiast: „Dotyczy pojazdów kategorii M1 o maksymalnej masie $\leq 3\,500$ kg i kategorii N1 o maksymalnej masie $\leq 2\,500$ kg ...”,

powinno być: „Dotyczy pojazdów kategorii M₁ o maksymalnej masie $\leq 3\,500$ kg i kategorii N₁ o maksymalnej masie $\leq 2\,500$ kg ...”.

3. Strona 25, załącznik II, kolumna „Dodatkowe szczegółowe przepisy techniczne”, wiersz „A25 Uderzenie boczne”:

zamiast: „Dotyczy wszystkich pojazdów kategorii M1 i N1, łącznie ...”,

powinno być: „Dotyczy wszystkich pojazdów kategorii M₁ i N₁, łącznie ...”.

4. Strona 26, załącznik II, kolumna „Dodatkowe szczegółowe przepisy techniczne”, wiersz „A27 Zderzenie tylne”:

zamiast: „Dotyczy pojazdów kategorii M1 o maksymalnej masie $\leq 3\,500$ kg i kategorii N1. Zapewnia się ...”,

powinno być: „Dotyczy pojazdów kategorii M₁ o maksymalnej masie $\leq 3\,500$ kg i kategorii N₁. Zapewnia się ...”.

5. Strona 26, załącznik II, kolumna „Dodatkowe szczegółowe przepisy techniczne”, wiersz „B8 Pole widzenia z przodu”:

zamiast: „Dotyczy pojazdów kategorii M1 i N1”,

powinno być: „Dotyczy pojazdów kategorii M₁ i N₁”.

6. Strona 28, załącznik II, kolumna „Dodatkowe szczegółowe przepisy techniczne”, wiersz „C13 Monitorowanie ciśnienia w oponach w pojazdach lekkich”:

zamiast: „Dotyczy pojazdów kategorii M1 o maksymalnej masie $\leq 3\,500$ kg i kategorii N1.”,

powinno być: „Dotyczy pojazdów kategorii M₁ o maksymalnej masie $\leq 3\,500$ kg i kategorii N₁.”.

7. Strona 32, załącznik II, przypis 4:

zamiast: „(4) Zwolnieniem objęte są następujące pojazdy:

- pojazdy ciągnące naczepy kategorii N2 o masie maksymalnej przekraczającej 3,5 tony, ale nieprzekraczającej 8 ton,
- pojazdy kategorii M2 i M3 klasy A, klasy I i klasy II zgodnie z definicją w pkt 2.1 regulaminu ONZ nr 107,
- autobusy przegubowe kategorii M3 klasy A, klasy I i klasy II zgodnie z definicją w pkt 2.1 regulaminu ONZ nr 107,
- pojazdy terenowe kategorii M2, M3, N2 i N3,
- pojazdy specjalnego przeznaczenia kategorii M2, M3, N2 i N3, oraz
- pojazdy kategorii M2, M3, N2 i N3 o więcej niż trzech osiach.”,

powinno być: „(4) Zwolnieniem objęte są następujące pojazdy:

- pojazdy ciągnące naczepy kategorii N₂ o masie maksymalnej przekraczającej 3,5 tony, ale nieprzekraczającej 8 ton,
- pojazdy kategorii M₂ i M₃ klasy A, klasy I i klasy II zgodnie z definicją w pkt 2.1 regulaminu ONZ nr 107,
- autobusy przegubowe kategorii M₃ klasy A, klasy I i klasy II zgodnie z definicją w pkt 2.1 regulaminu ONZ nr 107,
- pojazdy terenowe kategorii M₂, M₃, N₂ i N₃,
- pojazdy specjalnego przeznaczenia kategorii M₂, M₃, N₂ i N₃, oraz
- pojazdy kategorii M₂, M₃, N₂ i N₃ o więcej niż trzech osiach.”.

8. Strona 33, załącznik III, pkt 2 lit. b) ppkt (i), (ii) i (iii):

zamiast: „(i) objaśnienia nr 3 i 4 otrzymują brzmienie:

- »(3) Wymagane jest zainstalowanie funkcji stateczności pojazdu zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/2144
- (4) Wymagane jest zainstalowanie systemu elektronicznej kontroli stateczności zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/2144«;

(ii) objaśnienie nr 9A otrzymuje brzmienie:

- »(9A) Wymagane jest zainstalowanie systemu monitorowania ciśnienia w oponach zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2144«;

(iii) objaśnienie nr 15 otrzymuje brzmienie:

- »(15) Zgodność z rozporządzeniem (UE) 2019/2144 jest obowiązkowa. Jednakże nie przewiduje się homologacji typu w związku z tą konkretną pozycją, ponieważ stanowi ona jedynie zbiór pojedynczych pozycji wymienionych w innych miejscach w tabeli, które zawierają odniesienie do rozporządzenia (UE) 2019/2144«;”.

powinno być: „(i) objaśnienia nr 3 i 4 otrzymują brzmienie:

- »(3) Wymagane jest zainstalowanie funkcji stateczności pojazdu zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/2144.
- (4) Wymagane jest zainstalowanie systemu elektronicznej kontroli stateczności zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/2144«;

(ii) objaśnienie nr 9A otrzymuje brzmienie:

- »(9A) Wymagane jest zainstalowanie systemu monitorowania ciśnienia w oponach zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2144«;

(iii) objaśnienie nr 15 otrzymuje brzmienie:

- »(15) Zgodność z rozporządzeniem (UE) 2019/2144 jest obowiązkowa. Jednakże nie przewiduje się homologacji typu w związku z tą konkretną pozycją, ponieważ stanowi ona jedynie zbiór pojedynczych pozycji wymienionych w innych miejscach w tabeli, które zawierają odniesienie do rozporządzenia (UE) 2019/2144«;”.

9. Strona 34, załącznik III, pkt 2 lit. c) ppkt (iii):

zamiast: „(iii) wpisy dotyczące pozycji 62 i 63 otrzymują brzmienie:

»62	Instalacja wodorowa	Rozporządzenie (UE) 2019/2144 Regulamin ONZ nr 134	X
-----	---------------------	---	---

63	Bezpieczeństwo	Rozporządzenie (UE) 2019/2144	Zgodność z rozporządzeniem (UE) 2019/2144 jest obowiązkowa. Jednakże nie przewiduje się homologacji typu w związku z tą konkretną pozycją, ponieważ stanowi ona jedynie zbiór pojedynczych pozycji wymienionych w innych miejscach w tabeli, które zawierają odniesienie do rozporządzenia (UE) 2019/2144.»
----	----------------	-------------------------------	---

powinno być: „(iii) wpisy dotyczące pozycji 62 i 63 otrzymują brzmienie:

»62	Instalacja wodorowa	Rozporządzenie (UE) 2019/2144 Regulamin ONZ nr 134	X
63	Bezpieczeństwo	Rozporządzenie (UE) 2019/2144	Zgodność z rozporządzeniem (UE) 2019/2144 jest obowiązkowa. Jednakże nie przewiduje się homologacji typu w związku z tą konkretną pozycją, ponieważ stanowi ona jedynie zbiór pojedynczych pozycji wymienionych w innych miejscach w tabeli, które zawierają odniesienie do rozporządzenia (UE) 2019/2144.»

10. Strona 35, załącznik III, pkt 2 lit. f) ppkt (i):

zamiast: „(i) w tabeli »Część I: Pojazdy należące do kategorii M1« wprowadza się następujące zmiany:

— wpis dotyczący pozycji 58 otrzymuje brzmienie:

»58	Regulamin ONZ nr 127 Rozporządzenie (UU) 2019/2144 (Ochrona pieszych)	Pojazdy muszą być wyposażone w elektroniczny układ przeciwblokujący (ABS) działający na wszystkie koła. Zastosowanie mają wymogi regulaminu ONZ nr 127. Każdy przedni układ zabezpieczający musi być albo integralną częścią pojazdu, a tym samym spełniać wymogi regulaminu ONZ nr 127, albo uzyskać homologację typu jako oddzielny zespół techniczny.»
-----	---	---

powinno być: „(i) w tabeli »Część I: Pojazdy należące do kategorii M₁« wprowadza się następujące zmiany:

— wpis dotyczący pozycji 58 otrzymuje brzmienie:

»58	Regulamin ONZ nr 127 Rozporządzenie (UE) 2019/2144 (Ochrona pieszych)	Pojazdy muszą być wyposażone w elektroniczny układ przeciwblokujący (ABS) działający na wszystkie koła. Zastosowanie mają wymogi regulaminu ONZ nr 127. Każdy przedni układ zabezpieczający musi być albo integralną częścią pojazdu, a tym samym spełniać wymogi regulaminu ONZ nr 127, albo uzyskać homologację typu jako oddzielny zespół techniczny.»
-----	---	---

11. Strona 36, załącznik III, pkt 2 lit. f) ppkt (ii):

zamiast: „(ii) w tabeli »Część II: Pojazdy należące do kategorii N1« wprowadza się następujące zmiany:

— wpis dotyczący pozycji 58 otrzymuje brzmienie:

»58	Regulamin ONZ nr 127 Rozporządzenie (UU) 2019/2144 (Ochrona pieszych)	Pojazdy muszą być wyposażone w elektroniczny układ przeciwblokujący (ABS) działający na wszystkie koła. Zastosowanie mają wymogi regulaminu ONZ nr 127. Każdy przedni układ zabezpieczający musi być albo integralną częścią pojazdu, a tym samym spełniać wymogi regulaminu ONZ nr 127, albo uzyskać homologację typu jako oddzielny zespół techniczny.« ”
-----	--	---

powinno być: „(ii) w tabeli »Część II: Pojazdy należące do kategorii N₁« wprowadza się następujące zmiany:

— wpis dotyczący pozycji 58 otrzymuje brzmienie:

»58	Regulamin ONZ nr 127 Rozporządzenie (UE) 2019/2144 (Ochrona pieszych)	Pojazdy muszą być wyposażone w elektroniczny układ przeciwblokujący (ABS) działający na wszystkie koła. Zastosowanie mają wymogi regulaminu ONZ nr 127. Każdy przedni układ zabezpieczający musi być albo integralną częścią pojazdu, a tym samym spełniać wymogi regulaminu ONZ nr 127, albo uzyskać homologację typu jako oddzielny zespół techniczny.« ”
-----	--	---

12. Strona 38, załącznik III, pkt 4 lit. g) ppkt (ii) i (iii):

zamiast: „(ii) objaśnienia nr 3 i 4 otrzymują brzmienie:

»(3) Wymagane jest zainstalowanie funkcji stateczności pojazdu zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/2144

(4) Wymagane jest zainstalowanie systemu elektronicznej kontroli stateczności zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/2144«;

(iii) objaśnienie nr 9A otrzymuje brzmienie:

»(9A) Dotyczy wyłącznie pojazdów wyposażonych w urządzenia objęte zakresem regulaminu ONZ nr 64. Obowiązkowe jest jednak zainstalowanie systemu monitorowania ciśnienia w oponach zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2144«;

powinno być: „(ii) objaśnienia nr 3 i 4 otrzymują brzmienie:

»(3) Wymagane jest zainstalowanie funkcji stateczności pojazdu zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/2144.

(4) Wymagane jest zainstalowanie systemu elektronicznej kontroli stateczności zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2019/2144«;

(iii) objaśnienie nr 9A otrzymuje brzmienie:

»(9A) Dotyczy wyłącznie pojazdów wyposażonych w urządzenia objęte zakresem regulaminu ONZ nr 64. Obowiązkowe jest jednak zainstalowanie systemu monitorowania ciśnienia w oponach zgodnie z art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/2144«;

Sprostowanie do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/876 z dnia 20 maja 2019 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wskaźnika dźwigni, wskaźnika stabilnego finansowania netto, wymogów w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, ryzyka kredytowego kontrahenta, ryzyka rynkowego, ekspozycji wobec kontrahentów centralnych, ekspozycji wobec przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, dużych ekspozycji, wymogów dotyczących sprawozdawczości i ujawniania informacji, a także rozporządzenie (UE) nr 648/2012

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 150 z dnia 7 czerwca 2019 r.)

1. Strona 18, art. 6, nowy ust. 1a, akapit pierwszy:

zamiast: „1a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego rozporządzenia jedynie instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, będące również globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub będące częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym oraz nieposiadające jednostek zależnych, spełniają wymóg określony w art. 92a na zasadzie indywidualnej.”,

powinno być: „1a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego rozporządzenia jedynie instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są również podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym i które nie posiadają jednostek zależnych, spełniają wymogi określone w art. 92a na zasadzie indywidualnej.”.

2. Strona 20, art. 11, nowy ust. 3a, akapit pierwszy:

zamiast: „3a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu jedynie instytucje dominujące określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym lub częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym spoza UE przestrzegają art. 92a niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej w takim zakresie i w taki sposób, jak określono w art. 18 niniejszego rozporządzenia.”,

powinno być: „3a. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu jedynie instytucje dominujące określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym przestrzegają art. 92a niniejszego rozporządzenia na zasadzie skonsolidowanej w takim zakresie i w taki sposób, jak określono w art. 18 niniejszego rozporządzenia.”.

3. Strona 21, nowy art. 12a, akapity drugi i trzeci:

zamiast: „W przypadku gdy kwota obliczona zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego artykułu jest niższa niż suma kwot funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, wszystkich podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należących do tej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji postępują zgodnie z art. 45d ust. 3 i art. 45h ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE.

W przypadku gdy kwota obliczona zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego artykułu jest wyższa niż suma kwot funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, wszystkich podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należących do tej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą postąpić zgodnie z art. 45d ust. 3 i art. 45h ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE.”,

powinno być: „W przypadku gdy kwota obliczona zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego artykułu jest niższa niż suma kwot funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, wszystkich podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należących do tej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji postępują zgodnie z art. 45d ust. 4 i art. 45h ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE.

W przypadku gdy kwota obliczona zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego artykułu jest wyższa niż suma kwot funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych, o których mowa w art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia, wszystkich podmiotów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należących do tej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji mogą postąpić zgodnie z art. 45d ust. 4 i art. 45h ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE.”.

4. Strona 21, zastąpiony art. 13 ust. 2:

zamiast: „2. Instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub będące częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym przestrzegają art. 437a oraz art. 447 lit. h) na podstawie skonsolidowanej sytuacji ich grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”,

powinno być: „2. Instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym przestrzegają art. 437a oraz art. 447 lit. h) na podstawie skonsolidowanej sytuacji ich grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.”.

5. Strona 23, zastąpiony art. 22:

zamiast: „Artykuł 22

Subkonsolidacja w przypadku jednostek z państw trzecich

1. Instytucje zależne stosują wymogi określone w art. 89, 90 i 91 oraz w częściach trzeciej, czwartej i siódmej, a także powiązane wymogi dotyczące sprawozdawczości w zakresie dźwigni finansowej określone w części siódmej A na podstawie swojej sytuacji subkonsolidowanej, jeżeli instytucje te mają jako jednostkę zależną w państwie trzecim instytucję lub instytucję finansową lub posiadają udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje zależne mogą zdecydować o niestosowaniu wymogów określonych w art. 89, 90 i 91 oraz w częściach trzeciej, czwartej i siódmej, a także powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie dźwigni finansowej określonych w części siódmej A na podstawie swojej sytuacji subkonsolidowanej, w przypadku gdy całkowite aktywa i pozycje pozabilansowe ich jednostek zależnych z państw trzecich i udziałów kapitałowych w państwach trzecich wynoszą mniej niż 10 % łącznej kwoty aktywów i pozycji pozabilansowych instytucji zależnej.”,

powinno być: „Artykuł 22

Subkonsolidacja w przypadku jednostek z państw trzecich

1. Instytucje zależne stosują wymogi określone w art. 89, 90 i 91 oraz w częściach trzeciej, czwartej i siódmej, a także powiązane wymogi dotyczące sprawozdawczości w zakresie dźwigni finansowej określone w części siódmej A na podstawie swojej sytuacji subkonsolidowanej, jeżeli instytucje te, lub ich jednostka dominująca w przypadku gdy jednostka dominująca jest finansową spółką holdingową lub finansową spółką holdingową o działalności mieszanej, mają jako jednostkę zależną w państwie trzecim instytucję lub instytucję finansową lub posiadają udziały kapitałowe w takim przedsiębiorstwie.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu instytucje zależne mogą zadecydować o niestosowaniu wymogów określonych w art. 89, 90 i 91 oraz w częściach trzeciej, czwartej i siódmej, a także powiązanych wymogów dotyczących sprawozdawczości w zakresie dzwigni finansowej określonych w części siódmej A na podstawie swojej sytuacji subskonsolidowanej, w przypadku gdy całkowite aktywa i pozycje pozabilansowe jednostek zależnych z państw trzecich i udziałów kapitałowych w państwach trzecich wynoszą mniej niż 10 % łącznej kwoty aktywów i pozycji pozabilansowych instytucji zależnej.”.

6. Strona 34, nowy art. 72e ust. 4 akapit pierwszy, definicje:

zamiast:

„ LP_i = kwota pozycji zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i, oraz posiadanych przez instytucję dominującą;

β = odsetek instrumentów funduszy własnych i pozycji zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i, oraz posiadanych przez jednostkę dominującą;

O_i = kwota funduszy własnych jednostki zależnej i, bez uwzględnienia odliczenia obliczonego zgodnie z niniejszym ustępem;

L_i = kwota zobowiązań kwalifikowalnych jednostki zależnej i, bez uwzględnienia odliczenia obliczonego zgodnie z niniejszym ustępem;

r_i = stosunek mający zastosowanie do jednostki zależnej i na poziomie jej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia oraz art. 45d dyrektywy 2014/59/UE; oraz”,

powinno być:

„ LP_i = kwota instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i, oraz posiadanych przez instytucję dominującą;

β = odsetek instrumentów funduszy własnych i instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i, oraz posiadanych przez jednostkę dominującą, obliczany następująco:

$$\beta = \frac{(OP_i + LP_i)}{\text{kwota wszystkich instrumentów funduszy własnych oraz instrumentów zobowiązań kwalifikowalnych wyemitowanych przez jednostkę zależną i}}$$

;

O_i = kwota funduszy własnych jednostki zależnej i, bez uwzględnienia odliczenia obliczonego zgodnie z niniejszym ustępem;

L_i = kwota zobowiązań kwalifikowalnych jednostki zależnej i, bez uwzględnienia odliczenia obliczonego zgodnie z niniejszym ustępem;

r_i = stosunek mający zastosowanie do jednostki zależnej i na poziomie jej grupy restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 92a ust. 1 lit. a) niniejszego rozporządzenia oraz art. 45c ust. 3 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy 2014/59/UE; oraz”.

7. Strona 37, art. 1 pkt 35:

zamiast:

„35) w art. 76 ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„1. Do celów art. 42 lit. a), art. 45 lit. a), art. 57 lit. a), art. 59 lit. a), art. 67 lit. a), art. 69 lit. a) i art. 72h lit. a) instytucje mogą zmniejszyć kwotę pozycji długiej w instrumencie kapitałowym o część indeksu, która składa się z tej samej ekspozycji bazowej będącej przedmiotem zabezpieczenia, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

[...]

2. W przypadku gdy właściwy organ udzielił uprzedniego zezwolenia, instytucja może zastosować ostrożne oszacowanie ekspozycji bazowej danej instytucji z tytułu instrumentów objętych indeksami jako rozwiązanie alternatywne wobec obliczania przez instytucję swojej ekspozycji z tytułu pozycji, o których mowa w co najmniej jednej z poniższych liter:

[...]”.

powinno być:

„35) w art. 76 tytuł oraz ust. 1, 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 76

Portfele indeksowe obejmujące instrumenty kapitałowe i zobowiązania

1. Do celów art. 42 lit. a), art. 45 lit. a), art. 57 lit. a), art. 59 lit. a), art. 67 lit. a), art. 69 lit. a), art. 72f lit. a) i art. 72h lit. a) instytucje mogą zmniejszyć kwotę pozycji długiej w instrumencie kapitałowym lub zobowiązaniu o część indeksu, która składa się z tej samej ekspozycji bazowej będącej przedmiotem zabezpieczenia, o ile spełnione są wszystkie następujące warunki:

[...]

2. W przypadku gdy właściwy organ udzielił uprzedniego zezwolenia, instytucja może zastosować ostrożne oszacowanie ekspozycji bazowej danej instytucji z tytułu instrumentów kapitałowych lub zobowiązań objętych indeksami jako rozwiązanie alternatywne wobec obliczania przez instytucję swojej ekspozycji z tytułu pozycji, o których mowa w co najmniej jednej z poniższych liter:

[...]”.

8. Strona 38, zastąpiony art. 78 ust. 1 akapit drugi, zdanie czwarte:

zamiast:

„W przypadku instrumentów w kapitale podstawowym Tier I ta wcześniej ustalona kwota nie może przekraczać 3 % kwoty danej emisji i 10 % kwoty, o którą kapitał podstawowy Tier I przekracza sumę wymogów w zakresie kapitału podstawowego Tier I określonych w niniejszym rozporządzeniu, w dyrektywach 2013/36/UE i 2014/59/UE o margines, który właściwy organ uznaje za niezbędny.”,

powinno być:

„W przypadku instrumentów w kapitale podstawowym Tier I ta wcześniej ustalona kwota nie może przekraczać 3 % kwoty danej emisji i 10 % kwoty, o którą kapitał podstawowy Tier I przekracza sumę wymogów w zakresie kapitału podstawowego Tier I określonych w niniejszym rozporządzeniu, w dyrektywach 2013/36/UE i 2014/59/UE oraz marginesu, który właściwy organ uznaje za niezbędny.”.

9. Strona 42, zastąpiony art. 82:

zamiast:

„Artykuł 82

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier I, kapitał Tier II oraz kwalifikujące się fundusze własne

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier I, kapitał Tier II oraz kwalifikujące się fundusze własne obejmują, stosownie do przypadku, udziały mniejszości, instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II, a także powiązane zyski zatrzymane i azio emisyjne jednostki zależnej, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

[...]

c) instrumenty te należą do osób innych niż przedsiębiorstwa objęte konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytułu II rozdział 2.”,

powinno być:

„Artykuł 82

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier I, kapitał Tier II oraz kwalifikujące się fundusze własne

Kwalifikujący się kapitał dodatkowy Tier I, kapitał Tier I, kapitał Tier II oraz kwalifikujące się fundusze własne obejmują, stosownie do przypadku, udziały mniejszości, instrumenty dodatkowe w Tier I lub instrumenty w Tier II, a także powiązane azio emisyjne jednostki zależnej, w przypadku gdy spełnione są następujące warunki:

[...]

- c) pozycje kapitału podstawowego Tier 1, pozycje dodatkowe w Tier I oraz pozycje w Tier II, o których mowa w części wprowadzającej niniejszego ustępu, należą do osób innych niż przedsiębiorstwa objęte konsolidacją zgodnie z częścią pierwszą tytułu II rozdział 2.”.

10. Strona 43, nowy art. 92a ust. 1, część wprowadzająca:

zamiast:

„1. Z zastrzeżeniem art. 93 i 94 oraz wyjątków określonych w ust. 2 niniejszego artykułu instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, muszą zawsze spełniać następujące wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych:”;

powinno być:

„1. Z zastrzeżeniem art. 93 i 94 oraz wyjątków określonych w ust. 2 niniejszego artykułu instytucje określone jako podmioty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym muszą zawsze spełniać następujące wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych:”.

11. Strona 44, nowy art. 92a ust. 3:

zamiast:

„3. W przypadku gdy suma wynikająca z zastosowania wymogu określonego w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu w odniesieniu do każdego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który należy do tej samej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, przekracza wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych obliczony zgodnie z art. 12a niniejszego rozporządzenia, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla unijnej instytucji dominującej może – po konsultacji z pozostałymi odpowiednimi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – postąpić zgodnie z art. 45d ust. 4 lub art. 45h ust. 1 dyrektywy 2014/59/UE.”;

powinno być:

„3. W przypadku gdy suma wynikająca z zastosowania wymogu określonego w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu w odniesieniu do każdego podmiotu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który należy do tej samej globalnej instytucji o znaczeniu systemowym, przekracza wymóg w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych obliczony zgodnie z art. 12a niniejszego rozporządzenia, organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji właściwy dla unijnej instytucji dominującej może – po konsultacji z pozostałymi odpowiednimi organami ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – postąpić zgodnie z art. 45d ust. 4 lub art. 45h ust. 2 dyrektywy 2014/59/UE.”.

12. Strona 68, nowy art. 279a ust. 1 lit. a), definicje:

zamiast:

„T = data wygaśnięcia opcji; w przypadku opcji, które mogą zostać wykonane tylko w jednym terminie w przyszłości, data wygaśnięcia odpowiada temu terminowi; w przypadku opcji, które mogą być wykonane w więcej niż jednym terminie w przyszłości, data wygaśnięcia odpowiada ostatniemu z tych terminów; datę wygaśnięcia wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych; oraz”,

powinno być:

„T = okres pomiędzy datą wygaśnięcia opcji (T_{exp}) a dniem sprawozdawczym; w przypadku opcji, które mogą zostać wykonane tylko w jednym terminie w przyszłości, T_{exp} odpowiada temu terminowi; w przypadku opcji, które mogą być wykonane w więcej niż jednym terminie w przyszłości, T_{exp} odpowiada ostatniemu z tych terminów; T wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych; oraz”.

13. Strona 70, nowy art. 279b ust. 1 lit a), wzór:

zamiast:

$$\text{„nadzorczy współczynnik czasu trwania} = \frac{\exp(-R \cdot S) - \exp(-R \cdot E)}{R}$$

gdzie:

R = nadzorcza stopa dyskontowa; R = 5 %;

S = okres pomiędzy terminem rozpoczęcia transakcji a dniem sprawozdawczym; okres ten wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych; oraz

E = okres pomiędzy terminem zakończenia transakcji a dniem sprawozdawczym; okres ten wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych.”,

powinno być:

$$\text{„nadzorczy współczynnik czasu trwania} = \max\left\{\frac{\exp(-R \cdot S) - \exp(-R \cdot E)}{R}; 10/\text{OneBusinessYear}\right\}$$

gdzie:

R = nadzorcza stopa dyskontowa; R = 5 %;

S = okres pomiędzy terminem rozpoczęcia transakcji a dniem sprawozdawczym; okres ten wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych;

E = okres pomiędzy terminem zakończenia transakcji a dniem sprawozdawczym; okres ten wyraża się w latach z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych; oraz

OneBusinessYear = jeden rok wyrażony w dniach roboczych z zastosowaniem właściwej konwencji dni roboczych.”.

14. Strona 73, nowy art. 280a ust. 3, wzór:

zamiast:
$$\text{EffNot}_j^{\text{IR}} = \sqrt{[(D_{j,1})^2 + (D_{j,2})^2 + 1,4 \cdot D_{j,1} \cdot D_{j,2} + 1,4 \cdot D_{j,2} \cdot D_{j,3} + 0,6 \cdot D_{j,1} \cdot D_{j,3}]},$$

powinno być:
$$\text{EffNot}_j^{\text{IR}} = \sqrt{[(D_{j,1})^2 + (D_{j,2})^2 + (D_{j,3})^2 + 1,4 \cdot D_{j,1} \cdot D_{j,2} + 1,4 \cdot D_{j,2} \cdot D_{j,3} + 0,6 \cdot D_{j,1} \cdot D_{j,3}]},$$

15. Strona 75, art. 280c ust. 3, wzór:

zamiast:
$$\text{AddOn}_j^{\text{Credit}} = \epsilon_j \sqrt{\left(\sum_k \rho_k^{\text{Credit}} \cdot \text{AddOn}(\text{Entity}_k)\right)^2 + \sum_k 1 - (\rho_k^{\text{Credit}})^2 \cdot (\text{AddOn}(\text{Entity}_k))^2},$$

powinno być:
$$\text{AddOn}_j^{\text{Credit}} = \epsilon_j \sqrt{\left(\sum_k \rho_k^{\text{Credit}} \cdot \text{AddOn}(\text{Entity}_k)\right)^2 + \sum_k (1 - (\rho_k^{\text{Credit}})^2) \cdot (\text{AddOn}(\text{Entity}_k))^2}.$$

16. Strona 77, nowy art. 280d ust. 3, wzór:

zamiast:
$$\text{AddOn}_j^{\text{Equity}} = \epsilon_j \sqrt{\left(\sum_k \rho_k^{\text{Equity}} \cdot \text{AddOn}(\text{Entity}_k)\right)^2 + \sum_k 1 - (\rho_k^{\text{Equity}})^2 \cdot (\text{AddOn}(\text{Entity}_k))^2},$$

powinno być:
$$\text{AddOn}_j^{\text{Equity}} = \epsilon_j \sqrt{\left(\sum_k \rho_k^{\text{Equity}} \cdot \text{AddOn}(\text{Entity}_k)\right)^2 + \sum_k (1 - (\rho_k^{\text{Equity}})^2) \cdot (\text{AddOn}(\text{Entity}_k))^2}.$$

17. Strona 77, nowy art. 280d ust. 4, wzór:

zamiast:
$$\text{AddOn}(\text{Entity}_k) = \text{SK}_k^{\text{Equity}} \cdot \text{EffNot}_k^{\text{Equity}},$$

powinno być:
$$\text{AddOn}(\text{Entity}_k) = \text{SF}_k^{\text{Equity}} \cdot \text{EffNot}_k^{\text{Equity}}.$$

18. Strona 78, nowy art. 280e ust. 1, wzór:

zamiast:
$$\text{AddOn}^{\text{Com}} = \sum_i \text{AddOn}_j^{\text{Com}},$$

powinno być:
$$\text{AddOn}^{\text{Com}} = \sum_j \text{AddOn}_j^{\text{Com}}.$$

19. Strona 78, nowy art. 280e ust. 4, wzór:

zamiast:

$$AddOn_j^{Com} = \epsilon_j \sqrt{(\rho^{Com} \cdot \sum_k AddOn(Type_k^j))^2 + (1 - (\rho^{Com})^2) \cdot \sum_k AddOn(Type_k^j))^2},$$

powinno być:

$$AddOn_j^{Com} = \epsilon_j \sqrt{\left(\rho^{Com} \cdot \sum_k AddOn(Type_k^j)\right)^2 + (1 - (\rho^{Com})^2) \cdot \sum_k \left(AddOn(Type_k^j)\right)^2}.$$

20. Strona 78, nowy art. 280e ust. 5, definicje:

zamiast:

„ SF_k^{Com} = współczynnik nadzorczy mający zastosowanie do rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k;

w przypadku gdy rodzaj referencyjny pod względem ryzyka cen towarów k odpowiada transakcjom przypisanym do pakietu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 277a ust. 1 lit. e) ppkt (i), z wyłączeniem transakcji dotyczących energii elektrycznej, $SF_k^{Com} = 18\%$; w przypadku transakcji dotyczących energii elektrycznej, $SF_k^{Com} = 40\%$; oraz”;

powinno być:

„ SF_k^{Com} = współczynnik nadzorczy mający zastosowanie do rodzaju referencyjnego pod względem ryzyka cen towarów k;

w przypadku gdy rodzaj referencyjny pod względem ryzyka cen towarów k odpowiada transakcjom przypisanym do pakietu zabezpieczającego, o którym mowa w art. 277a ust. 1 lit. e), z wyłączeniem transakcji dotyczących energii elektrycznej, $SF_k^{Com} = 18\%$; w przypadku transakcji dotyczących energii elektrycznej, $SF_k^{Com} = 40\%$.”;

21. Strona 89, nowy art. 325a ust. 2 lit. c):

zamiast:

„c) wszystkie pozycje wycenia się według ich wartości rynkowych w danym dniu, z wyjątkiem pozycji, o których mowa w lit. b); jeżeli wartość rynkowa pozycji nie jest dostępna w danym dniu, instytucje stosują wartość godziwą dla tej pozycji w danym dniu; jeżeli wartość godziwa i wartość rynkowa pozycji nie są dostępne w danym dniu, instytucje stosują ostatnią dostępną wartość rynkową lub ostatnią dostępną wartość godziwą dla tej pozycji;”;

powinno być:

„c) wszystkie pozycje wycenia się według ich wartości rynkowych w danym dniu, z wyjątkiem pozycji, o których mowa w lit. b); jeżeli wartość rynkowa pozycji księgi handlowej nie jest dostępna w danym dniu, instytucje stosują wartość godziwą dla tej pozycji księgi handlowej w danym dniu; jeżeli wartość godziwa i wartość rynkowa pozycji księgi handlowej nie są dostępne w danym dniu, instytucje stosują ostatnią dostępną wartość rynkową lub ostatnią dostępną wartość godziwą dla tej pozycji;”;

22. Strona 93, nowy art. 325f ust. 8, definicje:

zamiast:

„ $S_b = \sum_k WS_k$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku b i $S_c = \sum_k WS_k$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku c. Jeżeli te wartości dla S_b i S_c doprowadzą do tego, że ogólna suma $\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_c \neq b\gamma_{bc} S_b S_c$ przyjmie wartość ujemną, instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka, stosując alternatywną specyfikację, zgodnie z którą”;

powinno być:

„ $S_b = \sum_k WS_k$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku b i $S_c = \sum_k WS_k$ dla wszystkich czynników ryzyka w koszyku c. Jeżeli te wartości dla S_b i S_c doprowadzą do tego, że ogólna suma $\sum_b K_b^2 + \sum_b \sum_{c \neq b} \gamma_{bc} S_b S_c$, _____, przyjmie wartość ujemną, instytucja oblicza wymogi w zakresie funduszy własnych z tytułu ryzyka delta lub ryzyka vega dla określonej klasy ryzyka, stosując alternatywną specyfikację, zgodnie z którą”.

23. Strona 100, nowy art. 325r ust. 4, definicje:

zamiast:

„ $V_i(.)$ = wartość rynkowa instrumentu i jako funkcja czynnika ryzyka k; oraz”,

powinno być:

„ $V_i(.)$ = funkcja wyceny instrumentu i; oraz”.

24. Strona 100, nowy art. 325r ust. 5, definicje:

zamiast:

„ $V_i(.)$ = wartość rynkowa instrumentu i jako funkcja czynnika ryzyka k; oraz”,

powinno być:

„ $V_i(.)$ = funkcja wyceny instrumentu i; oraz”.

25. Strona 101, nowy art. 325s ust. 1, wzór:

zamiast:

$$S_k = \frac{V_i(1,01 + vol_{k,x,y}) - V_i(vol_{k,x,y})}{0,01},$$

powinno być:

$$S_k = \frac{V_i(0,01 + vol_{k,x,y}) - V_i(vol_{k,x,y})}{0,01}.$$

26. Strona 104, nowy art. 325w ust. 1, definicje:

zamiast:

„ $V_{notional}$ = kwota referencyjna instrumentu;
 $P\&L_{long}$ = element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję długą; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty – ze znakiem ujemnym; oraz
 $Adjustment_{long}$ = kwota, o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – strata instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłaby się lub zmniejszyła w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; w przypadku zwiększenia wprowadza się termin $Adjustment_{long}$ ze znakiem dodatnim, a w przypadku zmniejszenia – ze znakiem ujemnym.”

powinno być:

V_{notional} =	kwota referencyjna instrumentu tworzącego ekspozycję;
$P\&L_{\text{long}}$ =	element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję długą; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym; oraz
$\text{Adjustment}_{\text{long}}$ =	w przypadku gdy instrument tworzący ekspozycję jest instrumentem pochodnym, kwota, o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – strata instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłaby się lub zmniejszyła w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; zwiększenia wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a zmniejszenia wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym.”.

27. Strona 104, nowy art. 325w ust. 2, definicje:

zamiast:

V_{notional} =	kwota referencyjna instrumentu, którą wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym;
$P\&L_{\text{short}}$ =	element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję krótką; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym; oraz
$\text{Adjustment}_{\text{short}}$ =	kwota, o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – zysk instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłby się lub zmniejszył w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; zmniejszenia wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a zwiększenia – ze znakiem ujemnym.”.

powinno być:

V_{notional} =	kwota referencyjna instrumentu tworzącego ekspozycję, którą wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym;
$P\&L_{\text{short}}$ =	element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję krótką; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty – ze znakiem ujemnym; oraz
$\text{Adjustment}_{\text{short}}$ =	w przypadku gdy instrument tworzący ekspozycję jest instrumentem pochodnym, kwota, o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – zysk instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłby się lub zmniejszył w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; zmniejszenia wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a zwiększenia wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym.”.

28. Strona 104, nowy art. 325w ust. 4:

zamiast:

- „4. Do celów obliczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, kwoty referencyjne określa się w następujący sposób:
- w przypadku instrumentów dłużnych kwotą referencyjną jest wartość nominalna danego bazowego instrumentu dłużnego;
 - w przypadku instrumentów pochodnych, których instrumentem bazowym są dłużne papiery wartościowe, kwotą referencyjną jest kwota referencyjna danego instrumentu pochodnego.”.

powinno być: „4. Do celów obliczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, kwoty referencyjne określa się w następujący sposób:

- a) w przypadku obligacji kwotą referencyjną jest wartość nominalna obligacji;
- b) w przypadku sprzedanej opcji sprzedaży obligacji, kwotą referencyjną jest wartość nominalna opcji; w przypadku nabytej opcji kupna obligacji, kwota referencyjna wynosi 0.”.

29. Strona 104, nowy art. 325w ust. 5:

zamiast: „5. W odniesieniu do ekspozycji z tytułu instrumentów kapitałowych instytucje obliczają kwoty JTD brutto w następujący sposób zamiast korzystać ze wzorów, o których mowa w ust. 1 i 2:

$$JTD_{\text{long}} = \max \{LGD \cdot V + P\&L_{\text{long}} + \text{Adjustment}_{\text{long}}; 0\}$$

$$JTD_{\text{short}} = \min \{LGD \cdot V + P\&L_{\text{short}} + \text{Adjustment}_{\text{short}}; 0\}$$

gdzie:

JTD_{long} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji długiej;

JTD_{short} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji krótkiej;

V = wartość godziwa akcji lub, w przypadku instrumentów pochodnych, których instrumentem bazowym są instrumenty kapitałowe, wartość godziwa bazowego instrumentu kapitałowego.”,

powinno być: „5. W odniesieniu do ekspozycji z tytułu instrumentów kapitałowych instytucje obliczają kwoty JTD brutto w następujący sposób:

$$JTD_{\text{long}} = \max \{LGD \cdot V_{\text{notional}} + P\&L_{\text{long}} + \text{Adjustment}_{\text{long}}; 0\}$$

$$JTD_{\text{short}} = \min \{LGD \cdot V_{\text{notional}} + P\&L_{\text{short}} + \text{Adjustment}_{\text{short}}; 0\}$$

gdzie:

JTD_{long} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji długiej;

V_{notional} = kwota referencyjna instrumentu tworzącego ekspozycję; kwota referencyjna jest wartością godziwą instrumentów rynku kasowego; w przypadku wzoru JTD_{short} , kwotę referencyjną instrumentu wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym;

$P\&L_{\text{long}}$ = element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję długą; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym;

$\text{Adjustment}_{\text{long}}$ = kwota o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – strata instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłaby się lub zmniejszyła w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; zwiększenia wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a zmniejszenia wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym.”;

JTD_{short} = kwota JTD brutto w odniesieniu do ekspozycji krótkiej;

$P\&L_{\text{short}}$ = element, który stanowi korektę o zyski lub straty już ujęte przez instytucję z powodu zmian wartości godziwej instrumentu tworzącego ekspozycję krótką; zyski wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a straty – ze znakiem ujemnym; oraz

$\text{Adjustment}_{\text{short}} =$ kwota, o jaką – w związku ze strukturą instrumentu pochodnego – zysk instytucji w przypadku niewykonania zobowiązania zwiększyłby się lub zmniejszył w stosunku do pełnej straty na instrumencie bazowym; zmniejszenia wprowadza się do wzoru ze znakiem dodatnim, a zwiększenia wprowadza się do wzoru ze znakiem ujemnym.”.

30. Strona 105, nowy art. 325w ust. 8 akapit pierwszy lit. a):

zamiast: „a) sposobu, w jaki instytucje mają obliczać kwoty JTD dla poszczególnych rodzajów instrumentów zgodnie z niniejszym artykułem;”,

powinno być: „a) sposobu, w jaki instytucje mają określać składniki $P\&L_{\text{long}}$, $P\&L_{\text{short}}$, $\text{Adjustment}_{\text{long}}$ i $\text{Adjustment}_{\text{short}}$ przy obliczaniu kwoty JTD dla poszczególnych rodzajów instrumentów zgodnie z niniejszym artykułem;”.

31. Strona 106, nowy art. 325y ust. 4, wzór:

zamiast:
$$\text{DRC}_b = \max \left\{ \left(\sum_{i \in \text{long}} \text{RW}_i \cdot \text{net JTD}_i \right) \text{WtS} \cdot \left(\sum_{i \in \text{short}} \text{RW}_i \cdot \text{net JTD}_i \right); 0 \right\},$$

powinno być:
$$\text{DRC}_b = \max \left\{ \left(\sum_{i \in \text{long}} \text{RW}_i \cdot \text{net JTD}_i \right) - \text{WtS} \cdot \left(\sum_{i \in \text{short}} \text{RW}_i \cdot |\text{net JTD}_i| \right); 0 \right\}.$$

32. Strona 109, nowy art. 325ad ust. 3, wzór:

zamiast:
$$\text{DRC}_b = \max \left\{ \left(\sum_{i \in \text{long}} \text{RW}_i \cdot \text{net JTD}_i \right) - \text{WtS}_{\text{ACTP}} \cdot \left(\sum_{i \in \text{short}} \text{RW}_i \cdot |\text{net JTD}_i| \right); 0 \right\},$$

powinno być:
$$\text{DRC}_b = \max \left\{ \left(\sum_{i \in \text{long}} \text{RW}_i \cdot \text{net JTD}_i \right) - \text{WtS}_{\text{ACTP}} \cdot \left(\sum_{i \in \text{short}} \text{RW}_i \cdot |\text{net JTD}_i| \right); 0 \right\}.$$

33. Strona 109, nowy art. 325ad ust. 4, wzór:

zamiast:
$$\text{DRC}_{\text{ACTP}} = \max \left\{ \sum_b \left(\max[\text{DRC}_b, 0] + 0,5 \cdot (\min[\text{DRC}_b, 0]) \right); 0 \right\},$$

powinno być:
$$\text{DRC}_{\text{ACTP}} = \max \left\{ \sum_b \left(\max\{\text{DRC}_b, 0\} + 0,5 \cdot \min\{\text{DRC}_b, 0\} \right); 0 \right\}.$$

34. Strona 121, art. 325ay ust. 1, część wprowadzająca:

zamiast: „1. Parametr korelacji r_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości na ryzyko vega w tym samym koszyku w przypadku klasy GIRR ustala się następująco;”,

powinno być: „1. Parametr korelacji ρ_{kl} między dwoma wskaźnikami wrażliwości na ryzyko vega w tym samym koszyku w przypadku klasy GIRR ustala się następująco;”.

35. Strona 124, nowy art. 325bb ust. 1, formuła wprowadzająca:

zamiast: „1. Instytucje obliczają miarę ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. a), dla każdej danej daty »t« i każdego danego portfela zawierającego pozycje portfela handlowego według następującego wzoru:”

powinno być: „1. Instytucje obliczają miarę ryzyka oczekiwanych braków, o której mowa w art. 325ba ust. 1 lit. a), dla każdej danej daty »t« i każdej pozycji portfela handlowego i pozycji niezaliczanej do portfela handlowego, która narażona jest na ryzyko kursu walutowego lub ryzyko cen towarów, według następującego wzoru:”

36. Strona 125, nowy art. 325bc ust. 1 lit. c), formuła wprowadzająca:

zamiast: „c) dla danego portfela zawierającego pozycje portfela handlowego instytucje obliczają miarę częściowych oczekiwanych braków w czasie »t« według następującego wzoru:

$$PES_t = \sqrt{(PES_t(T))^2 + \sum_{j \geq 2} \left(PES_t(T, j) \cdot \sqrt{\frac{(LH_j - LH_{j-1})}{10}} \right) },$$

powinno być: „c) dla danego portfela zawierającego pozycje portfela handlowego i pozycje niezaliczane do portfela handlowego, które narażone są na ryzyko kursu walutowego lub ryzyko cen towarów, instytucje obliczają miarę częściowych oczekiwanych braków w czasie »t« według następującego wzoru:

$$PES_t = \sqrt{(PES_t(T))^2 + \sum_{j \geq 2} \left(PES_t(T, j) \cdot \sqrt{\frac{(LH_j - LH_{j-1})}{10}} \right)^2 }.$$

37. Strona 127, nowy art. 325bd ust. 4, formuła wprowadzająca:

zamiast: „4. Do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków zgodnie z art. 325bc ust. 1 lit. c) efektywny horyzont płynnościowy danego możliwego do modelowania czynnika ryzyka danej pozycji portfela handlowego oblicza się w następujący sposób:”

powinno być: „4. Do celów obliczenia miary częściowych oczekiwanych braków zgodnie z art. 325bc ust. 1 lit. c) efektywny horyzont płynnościowy danego możliwego do modelowania czynnika ryzyka danej pozycji portfela handlowego lub pozycji niezaliczanej do portfela handlowego, która narażona jest na ryzyko kursu walutowego lub ryzyko cen towarów, oblicza się w następujący sposób:”

38. Strona 148, zastąpiony art. 411 ust. 4:

zamiast: „(4) »broker depozytowy« oznacza osobę fizyczną lub przedsiębiorstwo, które za opłatą lokują w instytucjach kredytowych depozyty osób trzecich, w tym depozyty detaliczne i depozyty korporacyjne, z wyjątkiem depozytów od instytucji finansowych;”

powinno być: „(4) »broker depozytowy« oznacza osobę fizyczną lub przedsiębiorstwo, które za opłatą lokują w instytucjach kredytowych depozyty osób trzecich, w tym depozyty detaliczne i depozyty korporacyjne z wyłączeniem depozytów od klientów finansowych;”

39. Strona 158, nowy art. 428k ust. 3, formuła wprowadzająca:

zamiast: „3. Następujące zobowiązania podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %.”,

powinno być: „3. Następujące zobowiązania i pozycje lub instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %.”.

40. Strona 159, nowy art. 428l, formuła wprowadzająca:

zamiast: „Następujące zobowiązania podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %.”,

powinno być: „Następujące zobowiązania i pozycje lub instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %.”.

41. Strona 159, nowy art. 428l lit. d):

zamiast: „d) wszelkie inne zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, o których nie ma mowy w art. 428m, 428n oraz 428o.”,

powinno być: „d) wszelkie inne zobowiązania i pozycje lub instrumenty kapitałowe, których rezydualny termin zapadalności wynosi co najmniej sześć miesięcy, lecz mniej niż jeden rok, o których nie ma mowy w art. 428m, 428n oraz 428o.”.

42. Strona 169, nowy art. 428al ust. 3, formuła wprowadzająca:

zamiast: „3. Następujące zobowiązania podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %.”,

powinno być: „3. Następujące zobowiązania oraz pozycje lub instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 0 %.”.

43. Strona 169, nowy art. 428am, formuła wprowadzająca:

zamiast: „Następujące zobowiązania podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %.”,

powinno być: „Następujące zobowiązania oraz pozycje lub instrumenty kapitałowe podlegają współczynnikowi dostępnego stabilnego finansowania wynoszącemu 50 %.”.

44. Strona 169, nowy art. 428am, lit. b):

zamiast: „b) zobowiązania, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, zapewnione przez.”,

powinno być: „b) zobowiązania oraz pozycje lub instrumenty kapitałowe, których rezydualny termin zapadalności jest krótszy niż jeden rok, zapewnione przez.”.

45. Strona 175, zastąpiony art. 429 ust. 5 akapit pierwszy lit. a):

- zamiast:* „a) instrument pochodny, który uznaje się za pozycję pozabilansową zgodnie z ust. 4 lit. d), ale jest traktowany jako instrument pochodny zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, podlega traktowaniu określonymu w tej literze;”,
- powinno być:* „a) pozycja pozabilansowa zgodna z ust. 4 lit. d), która jest traktowana jako instrument pochodny zgodnie z mającymi zastosowanie standardami rachunkowości, podlega traktowaniu określonymu w lit b) tego ustępu.”.

46. Strona 176, nowy art. 429a ust. 1 akapit pierwszy lit. d):

- zamiast:* „d) jeżeli instytucja jest publiczną kredytową instytucją wspierającą rozwój, ekspozycje z tytułu aktywów, które stanowią należności od rządów centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego w związku z inwestycjami sektora publicznego i kredytami preferencyjnymi;”,
- powinno być:* „d) jeżeli instytucja jest publiczną kredytową instytucją wspierającą rozwój, ekspozycje z tytułu aktywów, które stanowią należności od rządów centralnych, samorządów regionalnych, władz lokalnych lub podmiotów sektora publicznego w związku z inwestycjami sektora publicznego, a także kredytami preferencyjnymi;”.

47. Strona 178, nowy art. 429a ust. 2 akapit trzeci:

- zamiast:* „Do celów akapitu pierwszego lit. d) i e) oraz bez uszczerbku dla unijnych zasad pomocy państwa i [...]”,
- powinno być:* „Do celów ust. 1 lit. d) i e) oraz bez uszczerbku dla unijnych zasad pomocy państwa i [...]”.

48. Strona 201, nowy art. 449a akapit drugi:

- zamiast:* „Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, ujawnia się raz w roku w odniesieniu do pierwszego roku, a następnie co dwa lata.”,
- powinno być:* „Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, ujawnia się raz w roku w odniesieniu do pierwszego roku, a następnie dwa razy w roku.”.

49. Strona 209, nowy art. 461a akapit pierwszy:

- zamiast:* „Do celów wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w art. 430b ust. 1 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 462 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez wprowadzenie dostosowań technicznych w art. 325e, 325g–325j, 325p, 325q, 325ae, 325ak, 325am, 325ap–325at, 325av, 325ax oraz określenia [...]”,
- powinno być:* „Do celów wymogów dotyczących sprawozdawczości określonych w art. 430b ust. 1 Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 462 w celu zmiany niniejszego rozporządzenia poprzez wprowadzenie dostosowań technicznych w art. 325e, 325g–325j, 325p, 325q, 325ae, 325ai, 325ak, 325am, 325ap–325at, 325av, 325ax oraz określenia [...]”.

50. Strona 209, zastąpiony art. 462:

zamiast:

„[...]”

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6, w art. 456–460 i w art. 461a, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 28 czerwca 2013 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6 w art. 456–460 i w art. 461a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

[...]

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6, art. 456–460 i art. 461a wchodzi w życie tylko wówczas, [...]”,

powinno być:

„[...]”

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6, w art. 456, 457, 459, 460 i 461a, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia 28 czerwca 2013 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6, w art. 456, 457, 459, 460 i 461a, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie uprawnień określonych w tej decyzji. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub od późniejszej daty, która jest w niej określona. Nie wpływa ona na ważność aktów delegowanych już obowiązujących.

[...]

6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 244 ust. 6 i art. 245 ust. 6, art. 456, 457, 459, 460 i 461a wchodzi w życie tylko wówczas, [...]”.

51. Strona 210, zastąpiony art. 494 ust. 1, formuła wprowadzająca:

zamiast:

„1. Na zasadzie odstępstwa od art. 92a w okresie od dnia 27 czerwca 2019 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje określone jako instytucje objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, będące globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym lub częścią globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, muszą zawsze spełniać następujące wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych:”;

powinno być:

„1. Na zasadzie odstępstwa od art. 92a w okresie od dnia 27 czerwca 2019 r. do dnia 31 grudnia 2021 r. instytucje określone jako instytucje objęte planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które są podmiotami będącymi globalnymi instytucjami o znaczeniu systemowym, muszą zawsze spełniać następujące wymogi w zakresie funduszy własnych i zobowiązań kwalifikowalnych:”.

52. Strona 211, nowy art. 494a ust. 2 lit. a):

zamiast:

„a) warunki określone w art. 63 ust. 1, z wyjątkiem warunku przewidującego wymóg, by instrumenty były bezpośrednio emitowane przez instytucję;”

powinno być:

„a) warunki określone w art. 63, z wyjątkiem warunku przewidującego wymóg, by instrumenty były bezpośrednio emitowane przez instytucję;”.

53. Strona 211, nowy art. 494b ust. 3:

zamiast: „3. Na zasadzie odstępstwa od art. 72a ust. 1 lit. a) zobowiązania wyemitowane przed dniem 27 czerwca 2019 r. kwalifikują się jako pozycje zobowiązań kwalifikowalnych, jeżeli spełniają [...]”,

powinno być: „3. Na zasadzie odstępstwa od art. 72a ust. 1 lit. a) zobowiązania wyemitowane przed dniem 27 czerwca 2019 r. kwalifikują się jako instrumenty zobowiązań kwalifikowalnych, jeżeli spełniają [...]”.

54. Strona 213, zastąpiony art. 500 ust. 1 akapit pierwszy lit. c):

zamiast: „c) łączna kwota ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, zbytych od daty pierwszego zbycia zgodnie z planem, o którym mowa w lit. a), przekroczyła 20 % łącznej kwoty wszystkich odnotowanych przypadków niewykonania zobowiązania poczynwszy od dnia pierwszego zbycia, o którym mowa w lit. a) i b).”,

powinno być: „c) łączna kwota ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, zbytych od daty pierwszego zbycia zgodnie z planem, o którym mowa w lit. a), przekroczyła 20 % istniejącej kwoty wszystkich ekspozycji związanych z niewykonaniem zobowiązania, poczynwszy od dnia pierwszego zbycia, o którym mowa w lit. a) i b).”.

55. Strona 213, zastąpiony art. 501 ust. 1, definicje:

zamiast:

„E* = łączna kwota zobowiązań MŚP lub grupy powiązanych klientów MŚP wobec instytucji, jej jednostek zależnych, jej jednostek dominujących oraz innych jednostek zależnych tych jednostek dominujących, w tym wszelkich ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, jednak z wyłączeniem wierzytelności lub wierzytelności warunkowych, których zabezpieczeniem są nieruchomości mieszkalne.”,

powinno być: „E* jest jedną z poniższych:

a) łączną kwotą zobowiązań MŚP lub grupy powiązanych klientów MŚP wobec instytucji, jej jednostek zależnych, jej jednostek dominujących oraz innych jednostek zależnych tych jednostek dominujących, w tym wszelkich ekspozycji, których dotyczy niewykonanie zobowiązania, jednak z wyłączeniem wierzytelności lub wierzytelności warunkowych, których zabezpieczeniem są nieruchomości mieszkalne;

b) w przypadku gdy łączna kwota, o której mowa w lit. a), jest równa 0, kwota wierzytelności lub wierzytelności warunkowych od MŚP lub grupy powiązanych klientów MŚP, które są zabezpieczone na nieruchomościach mieszkalnych i które są wyłączone z obliczenia całkowitej kwoty, o której mowa w tej literze.”.

56. Strona 218, art. 510, nowy ust. 8:

zamiast: „8. Do dnia 28 czerwca 2025 r. współczynniki wymaganego stabilnego finansowania stosowane względem transakcji, o których mowa w art. 428r ust. 1 lit. g), art. 428s ust. 1 lit. c) oraz w art. 428v lit. b), podnosi się, [...]”,

powinno być: „8. Do dnia 28 czerwca 2025 r. współczynniki wymaganego stabilnego finansowania stosowane względem transakcji, o których mowa w art. 428r ust. 1 lit. g), art. 428s ust. 1 lit. b) oraz w art. 428v lit. a), podnosi się, [...]”.

Sprostowanie do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2021/955 z dnia 27 maja 2021 r. ustanawiającego wykonawcze standardy techniczne do celów stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1156 w odniesieniu do formularzy, szablonów, procedur i rozwiązań technicznych na potrzeby publikowania i przekazywania informacji na temat przepisów regulujących wprowadzanie do obrotu, opłat i prowizji oraz określającego informacje, które należy przekazywać do celów utworzenia i prowadzenia centralnej bazy danych dotyczącej transgranicznego wprowadzania AFI i UCITS do obrotu, a także formularze, szablony i procedury na potrzeby przekazywania takich informacji

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 211 z dnia 15 czerwca 2021 r.)

1. Strona 31, art. 1:

zamiast: „Artykuł 1

Publikacja przepisów krajowych dotyczących wymogów w zakresie wprowadzania do obrotu

1. Właściwe organy publikują na swoich stronach internetowych informacje, o których mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1156, korzystając z szablonu określonego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.
2. Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy publikują albo w całości na jednej specjalnej stronie internetowej w obrębie ich witryny internetowej, albo na oddzielnych stronach internetowych, zamieszczając informacje, o których mowa w niniejszym ustępie, odpowiednio w odniesieniu do alternatywnych funduszy inwestycyjnych (AFI) i przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS).
3. Właściwe organy publikują na swoich stronach internetowych streszczenia informacji, o których mowa w ust. 1, w jasny, zwięzły i łatwy do zrozumienia sposób, korzystając z szablonu określonego w załączniku II do niniejszego rozporządzenia. Streszczenia te publikuje się na tej samej stronie internetowej co informacje, o których mowa w ust. 1, albo na górze, albo na dole tej strony.”

powinno być: „Artykuł 1

Publikacja przepisów krajowych dotyczących wymogów w zakresie wprowadzania do obrotu

1. Właściwe organy publikują na swoich stronach internetowych informacje, o których mowa w art. 5 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2019/1156, korzystając z szablonu określonego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, właściwe organy publikują albo w całości na jednej specjalnej stronie internetowej w obrębie ich witryny internetowej, albo na oddzielnych stronach internetowych, zamieszczając informacje, o których mowa w niniejszym ustępie, odpowiednio w odniesieniu do alternatywnych funduszy inwestycyjnych (AFI) i przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS).
2. Właściwe organy publikują na swoich stronach internetowych streszczenia informacji, o których mowa w ust. 1, w jasny, zwięzły i łatwy do zrozumienia sposób, korzystając z szablonu określonego w załączniku II do niniejszego rozporządzenia. Streszczenia te publikuje się na tej samej stronie internetowej co informacje, o których mowa w ust. 1, albo na górze, albo na dole tej strony.”

2. Strona 35, załącznik I trzecie zastrzeżenie:

zamiast: „**Zastrzeżenie:** Poniżej przedstawiono niewyczerpujący wykaz przepisów krajowych, które mogłyby mieć zastosowanie i [nazwa właściwego organu] nie ponosi odpowiedzialności za jakiegokolwiek pominięcie w tym wykazie. [Nazwa właściwego organu] nie sprawuje nadzoru nad stosowaniem wymogów wynikających z tych przepisów. Przed wprowadzeniem do obrotu lub zainwestowaniem w [UCITS/AFI/UCITS lub AFI] należy zweryfikować, czy te wymogi oraz wszelkie inne wymogi prawne będą miały zastosowanie. W przypadku braku pewności podmioty wprowadzające do obrotu lub inwestujące w UCITS lub AFI powinny uzyskać niezależne doradztwo co do wymogów mających zastosowanie w ich indywidualnej sytuacji.”

powinno być: „**Zastrzeżenie:** Wykaz zawarty w niniejszym szablonie to wykaz przepisów krajowych, które mogłyby mieć zastosowanie, przy czym [nazwa właściwego organu] nie ponosi odpowiedzialności za jakiekolwiek pominięcie w tym wykazie. [Nazwa właściwego organu] nie sprawuje nadzoru nad stosowaniem wymogów wynikających z tych przepisów. Przed wprowadzeniem do obrotu lub zainwestowaniem w [UCITS/AFI/UCITS lub AFI] należy zweryfikować, czy te wymogi oraz wszelkie inne wymogi prawne będą miały zastosowanie. W przypadku braku pewności podmioty wprowadzające do obrotu lub inwestujące w UCITS lub AFI powinny uzyskać niezależne doradztwo co do wymogów mających zastosowanie w ich indywidualnej sytuacji.”.

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) 2021/1372 z dnia 17 sierpnia 2021 r. zmieniającego załącznik IV do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 w odniesieniu do zakazu karmienia zwierząt gospodarskich innych niż przeżuwacze, innych niż zwierzęta futerkowe, białkiem pochodzącym od zwierząt

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 295 z dnia 18 sierpnia 2021 r.)

Strona 15, załącznik, punkt 5 lit. a), zastąpiona sekcja A w rozdziale V załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001, ust. 1 lit. m) i n):

- zamiast:
- „m) upoważnionych zakładów produkujących mieszanki paszowe wytwarzających zgodnie z rozdziałem IV sekcja G lit. b) mieszanki paszowe zawierające przetworzone białko zwierzęce pochodzące od świń przeznaczone dla drobiu;
 - n) upoważnionych zakładów produkujących mieszanki paszowe wytwarzających zgodnie z rozdziałem IV sekcja H lit. b) mieszanki paszowe zawierające przetworzone białko zwierzęce pochodzące od drobiu przeznaczone dla świń;”
- powinno być:
- „m) upoważnionych zakładów produkujących mieszanki paszowe wytwarzających zgodnie z rozdziałem IV sekcja G lit. d) mieszanki paszowe zawierające przetworzone białko zwierzęce pochodzące od świń przeznaczone dla drobiu;
 - n) upoważnionych zakładów produkujących mieszanki paszowe wytwarzających zgodnie z rozdziałem IV sekcja H lit. d) mieszanki paszowe zawierające przetworzone białko zwierzęce pochodzące od drobiu przeznaczone dla świń;”
-

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)